

Little Man

ชั่วโมงบินน้อย
แต่มี

รักเต็มร้อย ให้คุณ 1

小先生 1

Little Man ชั่วโมงบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 1

咬春饼

เหย้าซุนปิ่ง

บุณยวีร์ มานะสุรการ แปง

สายตาของอิงจิ่งกลายเป็นเงิบสงบ
เขามองเธอ แอบสอดสายตาเข้าออกลึกๆ
ซูหนิงขยับริมฝีปากเล็กน้อย กำลังคิดที่จะพูด
จู่ๆ อิงจิ่งก็เอื้อมมือออกมาทันที
กอดเธอแนบแน่นอยู่ในอ้อมแขน
รองเท้าส้นสูงของซูหนิงไม่เสถียร ทำให้เธอสะดุดเซไปข้างหน้า
จมูกชนตรงหน้าอกของเขา อูย! แข็งจังแฮะ!
คางของอิงจิ่งหนุนเกยอยู่ตรงเส้นผมของซูหนิง
ได้กลิ่นหอมจางๆ ของหญิงสาว ใจก็สั่นสะท้านไปหมด
เหมือนหม่อมวลเปลวเพลิงอบอุ่นในสายลมเย็นแห่งคำคืนฤดูหนาว
จริงใจ บริสุทธิ์ ใจจดจ่อไม่มีวอกแว่ก และยังมีร้อนผะพ้วว
เขากอดเธอ และพูดเสียงแผ่วเบา “ซูหนิง...ขอบคุณนะครับ”

บทที่ 1

ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วง ณ กรุงปักกิ่งในเดือนตุลาคมค่อยๆ กล้ากรายเข้ามา แม้จะมีความรู้สึกหนาวเย็นมากขึ้นภายหลังจากวันสารทวิษุวัต* ทว่าขณะนี้ซูหนึ่งรู้สึกแต่ว่าร้อนเท่านั้น

เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก สวมแค่เสื้อเซี๊ตตัวบางๆ แล้วนั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้ ส่วนคนที่นั่งติดกันข้างๆ เป็นเฟิงจื่อหยางที่พอลงจากเครื่องบินก็รีบมาหาทันทีโดยที่ยังไม่ทันได้ปลดชุดเครื่องแบบทางการออก ซูหนึ่งเหลือบตามอง มีเหงื่อขึ้นบ้างๆ ชุดออกมาบริเวณจอนผมของเขา

"ทำรายชื้อแขกหรือครบถ้วนแล้ว เลขาฯ โจ้วทำงานละเอียดรอบคอบกระทั่งผู้สูงอายุไม่กี่คนจากทางตอนเหนือของเสฉวนก็ยังมียชื้ออยู่ในรายชื้อด้วย" ครั้นคุณแม่เฟิงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก็ส่งเสียงถอนหายใจสั้นๆ "ลุงเขยของเธอติดต่อทางโรงแรมนั้นแล้ว ยกพื้นที่หลักของสวนโซนตะวันตกให้พวกเธอเอาไว้จัดงาน" คุณแม่เฟิงมองขาขวาของซูหนึ่งแวบหนึ่ง แล้วสายตาที่ยังผิดหวังเกินกว่าจะปกปิดได้ "น่าเสียดาย... น่าเสียดาย"

พอได้ยินแบบนี้เฉินเยวี่ก็เอ่ยตอบว่า "รบกวนให้คุณต้องหนักใจ

* วันสารทวิษุวัต (Autumnal Equinox) เกิดขึ้นในวันที่ 22 หรือ 23 กันยายนของทุกปี ตรงกับฤดูใบไม้ร่วง เป็นวันที่ตำแหน่งดวงอาทิตย์ตั้งฉากกับเส้นศูนย์สูตรของโลก ความเอียงของแกนโลกอยู่ในระนาบที่ตั้งฉากกับตำแหน่งดวงอาทิตย์ ทำให้ในวันนั้นระยะเวลาช่วงกลางวันจะเท่ากับกลางคืน

เสียแล้ว ในวันธรรมดาซุหนึ่งก็ได้คุณดูแลอยู่บ่อยๆ เธอมักจะพูดกับฉันเป็นประจำว่าคุณดีกับเธอเสมอเลย" เฉินเยวี่ค่อนข้างอัปจนคำพูด เธอรู้สึกจริงๆ แล้วเรื่องนี้เป็นความประมาทของลูกสาวตัวเอง อธิบายมากความก็ยิ่งไร้เหตุผล ดังนั้นจึงเปลี่ยนเรื่องคุยแล้วฉวยโอกาสเอาซุหนึ่งมาบ่นเสียเลย "เจ้าเด็กคนนี้ เเดินตี๋ ก็ยังสามารถล้มขาหักได้"

"เธอก็ไม่ได้อยากให้เรื่องเป็นแบบนี้หรอก อย่าตำหนิเธอเลย" เสียงอ่อนโยนของคุณแม่เฟิงเอ่ยห้ามปรามแล้วถามอีกว่า "บาดเจ็บกระดูกหัก ฟันตัวได้ยากที่สุด ต้องรักษาให้ดีๆ แล้วไปพบหมอหรือยัง"

ซุหนึ่งก้มหน้าก้มตาพร้อมพยักหน้าพูด "ไปพบแล้วค่ะ"

"โรงพยาบาลไหน"

"โรงพยาบาลประชาชนแห่งแรกของปักกิ่งค่ะ"

คุณแม่เฟิงไม่วางใจ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา "ฉันจะติดต่อพี่เหล่าให้เขาตรวจดูให้เธออีกหน่อย"

"มะ...แม่ อย่าทำอะไรซ้ำแล้วซ้ำเล่าเลย เขาเธอไม่ได้เป็นอะไรมาก ฟันเฝือกอ่อนไว้สักสองสัปดาห์ก็หายแล้ว" เฟิงจื่อหยางพูดพลางเดินเข้าไปกอดไหล่แม่ของเขาไว้ด้วยท่าที่เรงรีบ "มีผมอยู่นะ วางใจได้"

เมื่อได้ยินคำพูดแบบนี้ คุณแม่เฟิงก็ยิ่งรู้สึกไม่วางใจ แต่ก็ไม่กล้าไปก้าวก่ายมากนัก จึงเปลี่ยนเรื่องบ่น

"การทำงานสำคัญก็จริง แต่ก็ต้องดูแลใส่ใจการใช้ชีวิตควบคู่ไปด้วย แต่ละคนยุ่งุ่นวายหายตัวกันไปทั้งวัน มันใช้ได้ไหมละ พวกเธอยิ่งหนุ่มยังสาว อย่าดูแลใส่ใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากจนสูญเสียอีกสิ่งหนึ่งไป เงินหาได้ไม่รู้จัก อย่าเอาความมุ่งมั่นไปใช้กับเรื่องงานทั้งหมด"

การฟังผู้ใหญ่พูดจาด้วยหลักเหตุผลเป็นเรื่องน่ากลัวที่สุด เริ่มต้นด้วยคำพูดยาวเหยียดหลายพันตอน ให้หวนย้อนคิดถึงความทรงจำในสมัยนั้นที่ขมขื่นกว่าจะมีวันนี้ที่สุขสบายได้ แล้วตามมาด้วยคำเทศนาถึงความรักของแม่หลายหมื่นบท เมื่อปีก่อนคุณแม่เฟิงเพิ่งจะเกษียณออกมาจาก

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งปักกิ่ง รูปแบบการใช้ภาษาเป็นของแท้
ต้นฉบับสุดๆ เรื่องนี้จึงยิ่งเป็นความทุกข์ทรมานอย่างหนึ่งสำหรับซูหนิง

เธอวางโทรศัพท์มือถือไว้หลังกระเป๋าทือระหว่างขาสองข้าง แอบอ่าน
ข้อความที่ยังไม่ได้อ่านจากเลขชาย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ในที่สุดคุณแม่เฟิงก็ตบท้ายด้วยเสียงทอดถอนใจ
"พวกเธอไม่ได้ชอบฟังที่คนแก่พูดจนักหรอก ร้อยแก็งดีก็พอ งานหมั้นก็ชะลอ
เอาไว้ก่อน รอให้ขาของซูหนิงหายดีเป็นปกติทิ้ง แล้วพวกเราสองครอบครัว
ค่อยปรึกษาหารือกันอีกที"

เงินเยวี่ลุกขึ้น จูงมือคุณแม่เฟิงอย่างสนิทสนมอบอุ่น ขณะเดินไป
ข้างนอกก็ผงกศีรษะไปด้วย "ได้ค่ะ ربกวณคุณแล้วค่ะ"

เฟิงจื่อหยางลุกขึ้นส่งทั้งสองคนออกไป หลังจากผ่านไปไม่กี่นาที
ก็กลับมา เมื่อเดินมาถึงประตูทางเข้าก็ได้ยินเสียงซูหนิงกำลังคุยโทรศัพท์

"สัญญาเขียนเป็นหลักฐานอย่างเป็นทางการเป็นมันเป็นเหมาะ คู่สัญญาเขา
แซ่เจิงสินะ เซ็นชื่อลงนามก็เซ็นแล้ว ตราประทับทางการก็ประทับแล้ว จะ
ฟ้องฉันหรือ ได้เลย ให้เขาฟ้อง ติดต่อประสานงานกับกระทรวงยุติธรรม
ก่อนอื่นเลยนะ ถ้าเขากล้าที่จะลองของให้ฉันขาดทุนดูสักนิดละก็ เงินงวด
สุดท้ายสักหยวนเดียวก็อย่าคิดจะได้ไป"

น้ำเสียงของซูหนิงยังถือว่าค่อนข้างนุ่มนวล แต่เวลาขึ้นเสียงขัดถ้อย
ขัดคำ เสียงนั้นเด็ดขาดห้วนๆ ยากที่จะหาความเป็นมิตรเจอ

"ได้ ฉันเข้าใจแล้ว บอกกับภายนอกว่าฉันเดินทางไปทำงานที่เสฉวน
ยังไม่มองวันเดินทางกลับ ใช้เวลากับเขาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องรีบ ต้อนรับทักทาย
เขาด้วยน้ำชาชั้นดี" ซูหนิงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วพูดว่า "เอาเบอร์โทรศัพท์ของ
ฉีหมิงอินดัสทรีให้ฉันหน่อย ประธานแซ่เว่ยไช่ใหม่ ฉันจะแจ้งเขา"

ซูหนิงหากกระดาศไม่เจอ จึงไขว่ห้างพาดขาขวาที่ 'ได้รับบาดเจ็บ' แล้ว
หมุนปลอกปากกาออกก่อนจะจดหมายเลขลงบนเฟือกเสียเลย มือของเธอ
ว่องไว ตัวอักษรก็เขียนอย่างบรรจงคล่องแคล่ว เฟิงจื่อหยางเดินเข้าไปแล้ว

เคาะลงบนฝือกของเธอเบาๆ อย่างร่าเริงสุดๆ

"โอ้ ฝือกจริงนี่นา เอ? เคลื่อนไหวได้ไหม"

ซูหนึ่งยกขาข้างหนึ่งขึ้น เกือบจะถีบเอาฝือกจื่อหยางล้มคว่ำ "ไป ชิวๆ"
ฝือกจื่อหยางซุนนี่วิ่งขึ้นมา "ดีที่เธอนึกขึ้นได้นะ"

ซูหนึ่งคร้านจะกลอกตาไปอย่างเอือมระอา โดยหลักแล้วเรื่องนี้พูดไปก็ยาว ใช้ลูกไม้แบบนี้เพื่อหลบเลี่ยงงานหมั้นของสองครอบครัวก็ไม่ค่อยจะมีเกียรติจริงๆ นั่นแหละ ซูหนึ่งมองดูขาข้างขวาที่หนักเทอะทะ เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนกับขาข้างซ้ายของเธอที่ยังใส่รองเท้าส้นสูงอยู่

ยิ่งดูก็ยิ่งหงุดหงิด

เธอยันเก้าอี้ลุกขึ้นอย่างโซซัดโซเซ เปลื้องแรง เปลื้องแรงชะมัดยาด!

"นายอย่ามาพูดจาเย้ยหยันบั่นทอนกำลังใจอยู่ตรงนี้เลย ถ้านายไม่หนีไปซ่อนตัวที่ต่างประเทศ คนที่ขาจะเดี้ยงก็คือนาย" ซูหนึ่งหยิบกระเป๋าถือขึ้นมา เริ่มขยับขาซ้ายก่อน แล้วใช้นิ้วมือจัดแหวกฝือกที่อยู่ตรงขาขวาอีกที ทำทางกะเร่อกะรำน่าขำ

ฝือกจื่อหยางครุ่นคิดอยู่ที่พักหนึ่ง แล้วจึงพูดอย่างจริงจังว่า "ช่างเหมือนเสาค้ำฟ้า* จริงๆ"

ซูหนึ่งหันหลังไปอย่างว่องไว ขี้เกียจจะตอบ

ฝือกจื่อหยางตะโกนอยู่ข้างหลัง "ไม้ ไม้ของเธอเนี่ย!" เขาหยิบไม้เท้าที่วางพียงกับผนังขึ้นมา มองแล้วมองอีกก็ต้องเอ่ยชมอย่างเสียไม่ได้ "สมจริงมาก ทุ่มเทกับงานเหลือเกิน"

ซูหนึ่งเอี้ยวตัวหันกลับไปหยิบไม้เท้า คิ้วสองข้างขมวดเล็กน้อย สีหน้าหงุดหงิดรำคาญ "ฉันไม่หมั้นนะ นายไปจัดการครอบครัวนายให้เรียบร้อย"

เรื่องนี้มีความคิดเห็นเป็นเอกฉันท์ ฝือกจื่อหยางมีผู้หญิงอยู่ในใจแล้ว แต่ก็สนใจที่ตระกูลฝือกไม่ยอมรับ มีญาติโกโหติกามากมายก็เรื่องเยอะกันทั้งนั้น สนใจแต่เรื่องฐานะครอบครัวและสถานะทางสังคมที่เหมาะสม

* เสาค้ำฟ้า เป็นคำพูดเปรียบเปรยบุคคลผู้อยู่ในฐานะที่ต้องรับภาระหนักอึ้งหรือรับผิดชอบเรื่องสำคัญ

ทัดเทียมกัน ส่วนซูหญิงมีตระกูลจ้าวทางตะวันออกของเมืองเป็นที่พึงพิง
บวกกับตัวเธอเองก็มีบริษัชนาขนาดใหญ่ใช้ได้ ตั้งอยู่บนตึกงามตระหง่าน
สอดคล้องกับความต้องการของตระกูลเฟิงอย่างมาก

พูดตามตรง เฟิงจื่อหยางต้องการตัวหลอกที่สมบูรณ์แบบ และซูหญิง
เองก็เหมาะกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างยิ่ง ทั้งนอกและในวงการต่างก็
ห้อมล้อมด้วยทรัพยากรจำนวนมาก ต่างคนต่างได้ในสิ่งที่ต้องการกัน
ทั้งสองฝ่าย รวมมือกันได้เป็นอย่างดี

ซูหญิงขึ้นไปบนรถแล้ว เฟิงจื่อหยางเกาะประตูรถกลางโน้มตัวลงมา
กำชับว่า "อย่าลืมนะ อาทิตย์หน้าไปเป็นเพื่อนฉัน..."

ซูหญิงพูดตัดบท "รู้แล้วนะ" ขณะที่หน้าต่างรถเลื่อนขึ้นจะปิด เธอก็พูด
ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเย็นชา "การแข่งขันด้วยวิธีเถื่อนๆ แบบไม่เป็นไร
เป็นพ่าย มีอะไรน่าดูชมกันนะ"

ช่วงนี้ซูหญิงยังเป็นพิเศษ งานมากมายกองพะเนินล้นมือ ต้องเสียเวลา
ช่วงเช้าไปกับการพบผู้อาวุโสคนหนึ่ง แถมยังต้องแกล้งทำเป็น 'ขาดี๋' อีก
ในวงการของเธอจะว่าเล็กก็ไม่เล็ก จะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ ข้อมูลข่าวลือแค
นิดเดียวไม่ก็ชั่วโมงก็แพร่สะพัดไปทั่ว ดังนั้นอย่างน้อยเธอก็ต้องแกล้งทำ
เป็นดี๋ไปสักสามวันห้าวันเพื่อแสดงละครให้สมจริง

ตอนแรกเธอวางแผนจะกลับบริษัท แต่พอขับมาถึงประตูเจี้ยนกั๋วเหมิน
ลู่อู เลขาฯ ก็โทรศัพท์มา "ท่านประธานหญิง คนของชินต้ามาอีกแล้ว อยู่ที่
ประตูทางเข้าห้องสำนักงานของคุณ บอกว่าถ้าไม่ได้พบคุณก็จะไม่ไปไหน"

ซูหญิงสีหน้าสงบ ตบขาข้างที่ใส่เสื้อของตัวเองเบาๆ "งั้นก็ให้พวกเขา
คอยไปเถอะ"

ครั้นวางสายโทรศัพท์ เธอก็ถามคนขับรถว่า "ข้างหน้าที่คือจิงไท่สินะ
พอถึงแล้วจอดข้างๆ เลย"

หลังจาการถ ซูหญิงก็ให้คนขับรถกลับไปก่อน ส่วนตัวเองก็พุง

ไม่ทำเดินอย่างเนิบนาบสบายๆ วันนี้ที่บักกิ่งอากาศดี แสงอาทิตย์ไม่จ้าจนแสบตา สองสว่างกำลังดี สายลมอ่อนพัดโชย รวากับมอບชั้นอุณหภูมิแห่งความอบอุ่นให้แก่ทุกสรรพสิ่ง ชูหนึ่งอารมณ์แจ่มใสขึ้นทันใด ก้มหน้ามองดูขาที่ใส่ฝือกของตนเองแล้วใช้ไม้เท้าแตะๆ พื้นอีกหน ปรับอารมณ์ให้เป็นแบบอื่นบ้างก็ออกจะดีไม่น้อย

ในบริษัทของเธอมีพนักงานที่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับตระกูลเฟิง เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาเห็นพริฐ ชูหนึ่งตัดสินใจว่าในสองวันนี้จะปรกฏตัวให้น้อยหน่อย แน่แน่นอนว่าการต่อสู้ซึ่งซัยซิงไหวชิงพริบกับคู่สัญญาที่จ้องจะหาเรื่องอยู่ในช่วงนี้ต่างหากที่เป็นประเด็นสำคัญ

เดินไปได้ครึ่งทาง เลขาฯ ก็โทรศัพท์มาอีกแล้ว "ท่านประธานหนึ่ง! คุณอยู่ที่ไหน พวกที่มาบริษัทเพื่อเฝ้าคุณเป็นคนกลุ่มหนึ่ง แต่พวกเขายังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ตามหาคุณอยู่!"

ไต้ยีนคำพูดแค่ครั้งเดียว ชูหนึ่งก็รู้แล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

สายตาของเธอจับจ้องตรงทางแยกเบี่ยงหน้า คนราวสามถึงห้าคนตั้งแถวกันอยู่ตรงนั้น เหมือนกับแบ่งกองทหารออกเป็นสองแถวเพื่อเฝ้าตอระอกระต่าย*

นำโดยรองประธานคนหนึ่งของชินต้าที่เคยติดต่อเรื่องธุรกิจกันไม่กี่ครั้ง พอเขาเห็นเธอเข้าก็กล่าวทักทายด้วยใบหน้านัยมยิ้ม

"ไอ้ ประธานหนึ่ง บังเอิญจังนะ"

การแสดงออกของชูหนึ่งเป็นธรรมชาติสุดๆ เหมือนกับว่าบังเอิญเจอจริงๆ "แหม ประจวบเหมาะเหลือเกิน ฉันทกำลังเตรียมตัวจะโทรศัพท์หาคุณพอดี"

ขณะที่เธอพูดอยู่ เขาก็เดินเข้ามาใกล้พลางยิ้มตอบ "ในเมื่อเจอกันแล้ว ก็ถือโอกาสอดทนอยู่พูดคุยเป็นเพื่อนกับคุณลุงคุณอาทางนี้หน่อยสิ?"

* เฝ้าตอระอกระต่าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋วมีชวานาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนตอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนตอไม้ตายอีก

มีความหมายอื่นแฝงอยู่ในคำพูด เธอย่อมรู้อยู่แก่ใจดี

จะว่าไปแล้วบุญคุณและความแค้นระหว่างสองครอบครัวก็เป็นเรื่องที่
เรียบง่ายเช่นกัน ในแง่ธุรกิจก็ว่ากันด้วยธุรกิจ ล้วนอยากได้เงินกันทั้งนั้น
แหละ กลุ่มชินต่านี้อยากจะขยายกิจการให้เติบโตที่ปักกิ่ง ทว่าขาดแคลน
เครือข่าย ไม่รู้ว่าไปรู้จักนายหน้าคนกลางที่ดูท่าทางค่อนข้างน่าเชื่อถือจาก
ที่ไหน ถ้าพูดถึงคุณวุฒิตามลำดับอาวุโสแล้ว แม้ซูหนิงจะอายุไม่มากก็จริง
แต่ว่าประสบการณ์ในแวดวงการทำงานก็เรียกได้ว่ามีมากมายเป็นกอบ
เป็นกำ เข้ากันเป็นปีเป็นชุลุยกับนายหน้าคนกลาง กิ่งล่อกิ่งหลอกชินต่า
ผู้ที่มาใหม่ให้เซ็นสัญญาราคาสูงได้อย่างมีนัย ๆ จง ๆ จนเมื่อเจ้าตัวย้อนกลับมา
ตรวจสอบอีกครั้งจึงได้รู้เข้า ในภายหลังก็คิดจะไม่ทำสัญญาด้วยกันแล้ว

ได้เปิดตัวอ้วนมาอยู่ในเงื้อมมือทั้งที่จะปล่อยให้มันบินหนีไปได้ยังงั้น
ว่าแล้วก็ฮึดสู้ขึ้นมา ซูหนิงมีประสบการณ์มากพอ *ไม่กลัวหรอก วัตกัน
ไปเลยสิ!*

คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามยังมีเล่ห์เหลี่ยมอยู่บ้าง จะหลบก็หลบไม่พ้นเสียแล้ว
ซูหนิงจึงป้อนหน้าให้ดูดี มีท่าทีเหมือนกับว่านอนสอนง่าย

ฝ่ายตรงข้ามเปิดประตูถเสียแล้ว จบกัน ทันทีที่ขึ้นรถก็จะเป็นงานเลี้ยง
หงเหมิน* เธอเป็นฝ่ายเดินไปข้างหน้าก่อนสองก้าวพร้อมกับมองพวกเขา
ด้วยรอยยิ้ม อันที่จริงเป็นการจับสังเกตดูด้านหลังของพวกเขาต่างหาก

จากตรงนี้ไปจะเป็นถนนสายแคบๆ ลักห้าสิบกว่าเมตรจริงจะเชื่อมไปสู่
ถนนเส้นใหม่ที่คับคั่งจอแจ

ซูหนิงลากขาข้างขวาที่ใส่เสื้อแล้วค่อยๆ ขยับหันทีละน้อยอย่าง
ค่อยเป็นค่อยไป

ทันใดนั้น...ก็จริง ๆ

เสียงกระดิ่งรถดังก้องกังวานต่อเนื่องเป็นระยะ ราวกับมีอาคันตุกะ

* งานเลี้ยงหงเหมิน คืองานเลี้ยงทานอาหารที่เบื้องหน้าเชิญอีกฝ่ายมาร่วมงานเพื่อแสดงถึงการกระชับมิตร แต่เบื้องหลัง
แฝงเจตนาอื่นซ่อนเร้นและจัดเตรียมแผนการบางอย่างไว้เสร็จสรรพ โดยใช้ความรื่นริงบังหน้าเพื่อหาหนทางกำจัด
อีกฝ่าย

ที่คาดไม่ถึงถึงถูกสายลมพัดหอบมา

ภาพที่ตัดสลับกั้นระหว่างสี่เหลี่ยมกับขาวบุกกัล้ากรายเข้ามาจากทางด้านหลัง เป็นจักรยานสี่เหลี่ยมสไตส์ พร้อมกับเงาร่างของผู้ที่ขี่มันซึ่งสวมใส่ชุดสเว็ตเตอร์สีขาวนั่นเอง

ซูหนิงไม่ทันได้มองดูใบหน้าของเขาให้ชัดเจน รีบโบกมืออย่างรวดเร็ว แล้วส่งเสียงพูดดั่งลั่นทันที

"นายมาแล้วเหรอ ฉันคอยนายอยู่ตั้งนานนะ!"

ครั้งอีกฝ่ายใกล้เข้ามา ซูหนิงกวาดสายตามองดูด้วยระยะเวลาที่สั้นมากๆ เป็นผู้ชายวัยรุ่น ผิวขาว หน้าตาเกลี้ยงเกลา แต่ถลิ่งตาทั้งสองข้างจ้องมองจนกลายเป็นเครื่องหมายคำถามขนาดเบ้อเริ่มเต็ม

เขาจำเป็นต้องเบรกรถอย่างกะทันหัน เกิดเสียงเสียดสีกันดังเอี้ยต้อ๊ด

ซูหนิงดึงชายเสื้อของเขาเอาไว้ ใช้วิธีการอันหยาบคายเกินกว่าจะรับไหวแต่กลับได้ผลชะงัดนัก พร้อมกับเอ่ยพูดเบาๆ อย่างรวบรัดและตรงประเด็น

"ฉันจะให้เงินนายหนึ่งพันหยวน"

ทว่าชายหนุ่มถูกขาข้างที่ใส่ฝือกของเธอดึงดูความสนใจเข้าแล้ว เขาเองก็ตอบสนองอย่างชาญฉลาดเช่นกันด้วยการเกาหัวแกรกๆ แสดงท่าทีประหลาดใจ

"ไม่จริงน่า รังแกคนเจ็บขนาดนี้เชียวเหรอ"

"..."

ชายาวๆ ข้างหนึ่งของเขาวางเหนือพื้น ส่วนปลายขากางเกงเล็กลงไปเล็กน้อย เผยให้เห็นข้อเท้าที่มีเส้นเลือดปรากฏแจ่มชัด ซูหนิงจึงคิดในใจว่า *อืม ไม่ได้ใส่กางเกงลองจอนสินะ*

"ขึ้นรถ!"

ซูหนิงเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว กระโดดเหยงๆ ขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังด้วยขาข้างเดียว ยังไม่ทันจะนั่งให้ดี รถจักรยานก็พุ่งถลาออกไปแล้ว

เนื่องจากอาการหายใจหลังตามแรงเฉื่อยที่เกิดขึ้น เธอจึงจับชายเสื้อด้านล่างของเขาไว้แน่น แต่ว่าการกระทำเช่นนี้ออกแรงมากเกินไป จึงเกือบจะฉุดเอาคนหล่นลงมาจากจักรยาน

"โอ๊ย!!" ชายหนุ่มร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด "รัดท้องฉันจะตายอยู่แล้ว! ฉันจะอ้วกแล้วเนี่ย!" แน่แน่นอนว่าเขาไม่ลืมนึกว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานะคนตีที่กำลังทำเรื่องดีๆ อยู่ จึงออกแรงถีบแป้นเหยียบอย่างแรง "ถ้ากลัวตกก็จับที่ด้านบนๆ หน่อย ไม่เป็นไรหรอก ฉันปั่นเร็วมากนะ"

ซูหญิงขยับเขยื้อนมือ แต่รถจักรยานกลับส่ายอย่างแรงเพราะคนที่สะดุ้งเหมือนถูกสายไฟที่เชื่อมต่อส่งผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไป เขาโพล่งเสียงหัวเราะดังลั่น

"จ๊าก! ยะ...อย่าจับตรงรักแร้สิ ฉันบ้าจี้"

ซูหญิงหมดคำพูด มือของเธอไม่ได้เปลี่ยนที่เลยนะ

ในขณะที่เดียวกันเธอก็เห็นพวกกลุ่มคนของชินต้ากำลังตกตะลึงพริ้งเฟริดหลังจากพวกเขาได้สติแล้วก็รีบขึ้นรถอย่างรวดเร็ว

"ไป ไล่ตามไปๆ"

รถจักรยานบุโรทั่งจะวิ่งเร็วสู่อะไรได้อย่างไร ซูหญิงหันหน้าไปมองตอนที่หันกลับมาก็พบว่าเด็กหนุ่มคนนี้นึกจะเผ่นหนีเข้าไปในซอยทางฝั่งขวาของย่านชุมชน

ซอยนั้นเป็นทางสัญจรเลนเดียวและรถสี่ล้อไม่สามารถเข้าไปได้

ค่อนข้างหัวใสใช้ได้เลยนี่นา! ซูหญิงเพิ่งพินิจดูด้านหลังของเขาแวบหนึ่ง โครงกระดูกตั้งตรง ตัวสูงชะลูด กระปรีกระเปร่าเร็วแรงพลุ่งพล่านแบบที่มีเฉพาะในชายวัยหนุ่ม เพราะว่าออกแรงปั่นอยู่ทำให้ตั้งแต่ต้นขาถึงเอวไปจนถึงกระดูกสะบักล้วนแล้วแต่กำลังเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว

ซูหญิงได้กลิ่นจางๆ บนเสื้อผ้าของเขา คล้ายกับกลิ่นหั่นเหวยเหวย* ที่คุณป้าแม่บ้านใช้ซักเสื้อผ้าชนิดหน้อยแฮะ

* หั่นเหวยเหวย เป็นชื่อยี่ห้อผ้าซักผ้าของประเทศไทย

ขณะที่คิดไม่เชื่อเล็กน้อยก็พบว่ามึบบางสิ่งผิดปกติ

ความเร็วรถกำลังชะลอลง อีกทั้งยังต้องใช้พลังกำลังในการปั่น

"ทางขึ้นเนิน เรอนั่งให้นิ่งล่ะ"

ขึ้นเนินลูกนี้ไปถึงจะเข้าสู่ชอยนั้น ชูหนึ่งหันไปมองดูข้างหลัง รถไล่ตามมาใกล้ทันแล้ว

"จอด"

"หา?"

"จอดรถ"

ลมแรงนิดหน่อยทำให้เขาได้ยินไม่ชัด "อะไรนะ"

ชูหนึ่งเงยบเสียงแล้วก็เอื้อมมือไปเหยียดตรงบริเวณรักแร้ของเด็กหนุ่ม รถจักรยานล่าช้าอย่างแรง หลังจากนั้นเขาก็เบรกกะทันหันเสียงดัง 'เอ๊ยต' รถจอดนิ่งในฉับพลัน

เด็กหนุ่มกลืนไม่เข้าคายไม่ออก มือสองข้างกอดอกแน่น ทำเสียงเป่าลมดังฟู่ๆ พร้อมกับพูดว่า "อย่าจี้จี้ฉันสิ วางใจได้ เงินหนึ่งพันหยวนนั้น เธอไม่ต้องให้หรอก"

ชูหนึ่งกระโดดลงจากรถ มองดูรอบๆ บริเวณอย่างรวดเร็ว เธอหมายตาเสาม้านั่งหินที่ล้อมรอบด้วยดอกไม้และต้นหญ้าเขียวขจีตรงข้างทางเอาไว้ อย่างแม่นยำ แล้วจึงเดินก้าวเล็กๆ ด้วยขาสองข้าง สูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ หนึ่งเฮือก

จากนั้นก็ยกขาขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว เธอเอาขาขวาที่ใส่ฝัอกของตนเอง กระแทกใส่เสาม้านั่งหินเต็มเหนี่ยวโดยไล่จากบนลงล่าง

เกิดเสียงหนักดังโพละ ฝัอกแตกออกจนได้

พอไม่มีของที่เกะกะเช่นนี้ ชูหนึ่งก็วิ่งฉิวได้ทันที ผมยาวเป็นลอนที่สะบัดอยู่นั้นยิ่งขับให้เธอดูโดดเด่นภายใต้สภาพอากาศที่ดี ราวกับเธอคลุมศีรษะด้วยผ้าไหมหลากสี

"อึ้งอยู่ทำไมล่ะ วิ่งสิ!"

พูดเพียงนิดเดียวเธอก็หนีไปจนใกล้จะถึงยอดเนินแล้ว
 อิงจิ่งมองดูเฟือกที่แตกเป็นเสียงก้องนั้น แล้วมองดูเงาหลังของผู้ที่
 หลุดจากพันธนาการเหมือนดั่งอาชางามที่หลุดพ้นจากบังเหียน
 เขารู้สึกซ็อก

ศอชญา

บทที่ 2

หลังจากที่ซูหนิงวิ่งไปแล้วก็ไม่หันกลับมาอีก
ตลอดทั้งเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบเกิดขึ้นไม่เกินห้านาที และแล้วเรื่อง
เซอร์ไพรส์นี้ก็ถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลัง จางหายไประหว่างความทรงจำอย่างรวดเร็ว
เมื่อกลับถึงหอพัก เพื่อนร่วมห้องสามคนมีเพียงแค่นิวเท่านั้นที่อยู่ห้อง
อิงจิ่งเดินไปข้างๆ อีกฝ่ายแล้วเหลือบมองดู

"วาดอะไรนะ"

ฉิววีไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา กำลังเหลาดินสอให้แหลมเปี้ยบ "ส่วนผิว
ตัดระนาบด้านในของบาลานเซอร์* ต้องใช้ตอนเข้าคาบทดลองตอนเย็น"

ฉิววีเป็นคนหูหนาน ภาษาจีนกลางจึงไม่ค่อยเป๊ะนัก เรียนที่ปักกิ่งมา
สามปีก็ดีขึ้นมากโข แต่จนแล้วจนรอดเสียงผสมนาสิกเพดานอ่อนเพดานแข็ง
ก็ยังพูดได้ไม่คล่องแคล่ว

อิงจิ่งสะกิดไหล่เพื่อนแล้วพูดแก้ให้ถูกต้อง "เป็น 'เข้า' ต่างหาก พูด
ตามฉันทิ เข้าคาบทดลอง เข้านอน"

ฉิววีเป็นคนซื่อๆ ที่ไขว่คว้าความก้าวหน้า ว่าแล้วเขาก็พูดตามสองรอบ

* บาลานเซอร์ (Balancer) เป็นอุปกรณ์ผ่อนแรงที่ใช้สำหรับแขวนยกสิ่งของที่มีน้ำหนักค่อนข้างมาก ติดตั้งง่าย
ป้องกันการตกหล่นได้ดี และรับน้ำหนักได้อย่างสมดุล

จริงๆ "เข้าคาบทดลอง เข้านอน..."

ประตูถูกเปิดออกพอดี หัวหน้าห้องตัวอ้วนผู้ใส่แว่นตาพลันเบิกตาโพลง "บ้าเอ๊ย! กลางวันแสดๆ พวกนายสองคนทำอะไรกันเนี่ย!"

อิงจิ้งยิ้มแฉ่งโชว์ฟันขาวจี้ะ "เริ่มเรียนคาบวิชาอาจารย์อิงไง"

หัวหน้าห้องตัวอ้วนพูดตัดบท "ระวังหน่อยเออะ ฉันทือนายนะ นายจำไว้เลยว่าต้องส่งแบบร่างวิทยานิพนธ์ของอาจารย์เหมาในตอนเย็นด้วยนี่เป็นรอบที่สามแล้ว ขึ้นไม่ส่งอีกคงไม่ผ่านจริงๆ"

อิงจิ้งตบไหล่ฉิววิเล็กน้อย ส่งสายตาแห่งความรักให้เงียบๆ

ฉิววิมองเขาสองวินาทีก่อนจะหันหน้ากลับไปอย่างเชื่องช้า วาดภาพร่างต่อไป แล้วเขาก็ยื่นนิ้วออกมาสามนิ้ว

อิงจิ้งเอาฝ่ามือบดนิ้วทั้งสามนั้นออกไป "ได้ ข้าวสามมื้อ ตกลง!"

ตอนบ่ายสามโมงครึ่งมีคาบเรียนทดลอง คนอื่นๆ นอนกลางวันเงียบๆ กันพักหนึ่ง ส่วนอิงจิ้งกินข้าวเสร็จแล้วก็วิ่งแจ้นไปเล่นบาสเกตบอลที่สนามตัวร้อนแห่งอโชกกลับมา แกรมยังหัวไอศกรีมแท่งมาหนึ่งถุง ทันทีที่เข้ามาภายในทางเดินหอพักก็ร้องตะโกน

"ใครจะกินไอติมมาที่ห้องสามศูนย์แปดนะ มาก่อนได้ก่อน!"

เหมือนตีระฆังดังก้องในหูบเขายามเข้าประตู เสียงดังไฟเราะเสนาะหุมวลวิหคแตกฉานซ่านเซ็น ปลูกช่วงบ่ายที่อับเฉาให้ตื่นขึ้นมา

อิงจิ้งเป็นคนที่ป้อปูลาร์ ห้องนอนหมายเลขสามศูนย์แปดของเขา มักเป็นห้องที่ครึกครื้นที่สุดเสมอ

ไอศกรีมมีไม่พอกับความต้องการ แจกจ่ายหมดในชั่วพริบตา

"คอร์ันเน็ตโตเป็นของฉัน อย่าแย่งนะ อย่าแย่ง!"

มือของอิงจิ้งถูกเพื่อนร่วมชั้นฉุดรั้งไว้ ชุดบาสเกตบอลถูกดึงลงมา กว่าครึ่งกลายเป็นชุดเปิดไหล่ทันที เขาพยายามออกแรงเอี้ยวศีรษะเบี่ยงตัวหลบไปข้างๆ เพื่อลอกกระดาษที่ห่อไอศกรีมออก พออ้าปากกัดคำหนึ่ง

ก็ต้องร้องว่าก เย็นเกินไปแล้ว!

เขาเป่า "พุดพาดๆ" ทันที หลังจากนั้นก็เหยียดมือออกไป เอาคอร์เนตโตที่แหง่ไปครึ่งหนึ่งยื่นให้พวกเขา "นี่ไง ให้พวกนาย"

ฝูงเพื่อนร่วมชั้นร้องไห้กันเกรียว "อือ!!"

คาบเรียนตอนบ่ายสามโมงครึ่ง พวกอั้งจิ้งเพิ่งจะออกจากหอพักก่อนถึงเวลาคาบเรียนสิบนาที่ มันเป็นเรื่องเสียเปรียบถ้าหากมาถึงห้องปฏิบัติการก่อนล่วงหน้าสักหนึ่งนาที่ ครั้นอั้งจิ้งกับฉิววีเดินเข้าไปก็เห็นผู้หญิงไม่กี่คนในชั้นเรียนตั้งกลุ่มล้อมวงกันอยู่

จางไหวอู่วีรีบโบกมือเรียกพวกเขา "อั้งจิ้ง นายมาดูนี่ให้หน่อยสิ!"

โจวหยวนหัวหน้าห้องตัวอ้วนไม่พอใจ "เรามีกันตั้งมากมายหลายคนขนาดนี้ ทำไมเรียกแค่อั้งจิ้งล่ะ"

"ถ้านายเก่งจริงก็สอบให้ได้ที่หนึ่งสิยะ ฉันทจะขอคำปรึกษานายทุกวันเลย"

กลิ่นความบาดหมางลอยโชยคุกรุ่น อั้งจิ้งพุดพลอบเพื่อนผู้ชายก่อนว่า "สุขภาพบุรุษที่ดีไม่สู้รบกับสตรี"

"เหอะ"

หลังจากนั้นก็เดินไปหาเพื่อนผู้หญิงแล้วพุดกระซิบว่า "กุลสตรีที่ดีไม่สู้รบกับบุรุษ"

"อืมๆ"

ดูเหมือนว่าคนที่หน้าตาดีพุดจะอะไรก็ค่อนข้างทำให้คนยอมเชื่อได้หมดแหละนะ

"ทำไมอันนี้ไม่สว่างเธอ"

"ฉันดูหน่อย" โต๊ะตัวนี้เตี้ยเล็กน้อย อั้งจิ้งจิ้งก้มตัวลง ซึ่งจตรงส่วนครึ่งท้ายแล้วพุดว่า "ตรงนี้เชื่อมต่อสายกลับด้าน" เขาถอดหลอดไฟเซ็นเซอร์สามดวงบนสายไฟออกมา แล้วปรับเปลี่ยนตำแหน่งนิดหน่อย "โอเค เปิดสวิตช์ได้"

พอเชื่อมต่อกับกระแสไฟฟ้าแล้วบรรดาผู้หญิงก็อุทานด้วยความตกใจ "ว้าว!!"

เมื่อครูแผงวงจรพิมพ์* ยังมีติดติดต่อยู่เลย ตอนนี้ไม่ใช่แค่สว่างโร่เท่านั้น หลอดไฟเล็กๆ ไม่ก็ดวงนั้นยังถูกประกอบเป็นรูปหัวใจเสียด้วย... สว่างจ้า

"จะให้พวกเธอขึ้นไปเปิดแสงไฟบนภูเขาเอ่อเหมย** เลยเอาไหม!" จู่ๆ ก็มีเสียงติติงเข้มงวดดังขึ้นมา

บรรยากาศเงียบสงบในบัดดล ทุกคนเหมือนเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ หัวหดเดินกลับไปนั่งที่อย่างรวดเร็ว มีทั้งคนที่พลิกเปิดตำรา หยิบปากกปากกาว่ากันไปตามประสา ส่วนอิงจิ่งแลบลิ้นแล้วหันหลังกลับไปเรียกชื่อด้วยท่าที่เรียบบร้อยตามระเบียบ

"ศาสตราจารย์ลี"

ลีโจวซานในวัยห้าสิบกว่าๆ แวบแรกที่เห็นเขามีรูปร่างกลมชนิดหนอย อ้วนท้วนเล็กน้อยแบบนี้ รูปร่างหน้าตาช่างไม่เหมือนกับนักวิชาการในความหมายแบบดั้งเดิมเลย ทั้งยังหน้าตาดูร้ายแบบนี้อีก เขาเคยเป็นที่ขึ้นชื่อในมหาวิทยาลัยแห่งนี้

"ละเทะสะเปะสะปะ วุ่นวายไปหมด นี่เป็นวัสดุสำหรับการทดลอง ไม่นอนุญาตให้นำมาใช้ทำเรื่องอื่น!" ลีโจวซานชี้ไปที่หัวใจดวงใหญ่เป่งแล้วถามอิงจิ่งว่า "นายเตรียมที่จะเอามันไปใช้ร่วมการแข่งขันหรือเปล่าอะ?"

อิงจิ่งยิ้มแหยๆ หัวเราะแหยๆ สองที "ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ได้"

หมวดกระจ๊อยร่อยของลีโจวซานแทบจะกระพือด้วยความโมโห เขาพนันคำเทศนาที่คล้ายกับว่า "ใส่ถุงเท้าก่อนแล้วค่อยสวมรองเท้า เป็นหลาน

* แผงวงจรพิมพ์ หรือ PCB (Printed Circuit Board) คือส่วนพื้นฐานสำคัญของวงจรรอิเล็กทรอนิกส์ ใช้สำหรับเชื่อมต่ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือประกอบเป็นวงจรแทนการต่อวงจรด้วยสายไฟ

** ภูเขาเอ่อเหมย หรือเอ่อเหมยซาน เป็นหนึ่งในสี่มหาศีร์อันเลื่องชื่อทางพุทธศาสนาในประเทศจีน ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลเสฉวน และถูกจัดให้เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ก่อนแล้วค่อยเป็นปู่* ต่อเนื่องไปอีกหลายนาที ทุกประโยคที่ลีโจวซานพูด อึ้งจิ้งก็แอบท่องคำพูดต่อไปของเขาออกมาเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว

อัตราความแม่นยำแบบไม่ใช่ก็ใกล้เคียงที่เกือบจะตรงเป๊ะเช่นนี้ทำเอา อึ้งจิ้งอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วขึ้นมา

"นายทำฉันเสียเวลาตลอดเลย เริ่มเรียนได้แล้ว" ลีโจวซานเหมือนตาเหม่าน้อยที่ชี้หิ้งตึงตึงตึงตึง เอามือสองข้างไพล่หลังแล้วเดินจากไป

อึ้งจิ้งเฝ้ามานั่งข้างๆ ฉิววี ทางหนังสือออก แต่ความจริงแล้วเขาวางมือถือไว้ด้านหลังแอบเล่นเกมเทียวอี่เทียว** ในกลุ่มเพื่อนสนิทมีคนที่แข่งอันดับเขาไปแล้ว *ไม่ได้ ต้องช่วงชิงที่หนึ่งกลับมาให้ได้*

ฉิววีถาม "นายเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันในสัปดาห์หน้าแล้วหรือยัง"

"ยัง การแข่งขันนั้นต้องเตรียมตัวอะไร ก็แค่การเปลี่ยนมานั่งสลับหน้าฉากของมหาวิทยาลัยปีละครั้ง คงถูกพวกเรียนสาขาเอกการออกแบบอากาศยานคว่ำตำแหน่งไปทุกรอบแหละ สาขาของเราที่แค่พระองค์ช่วยส่งเสริมความนิยม จริงสิ ตอนค้าเล่นบาสกันเถอะ"

"ไปเล่นด้วยไม่ได้หรอก"

"ทำไม ไปไหน" อึ้งจิ้งเอ่ยถามเสียงเบา "ไปรับเธอเหรอ"

ฉิววีพยักหน้า "อ้อ วันนี้เธอเลิกงานตึกนะ"

อึ้งจิ้งขานรับ "นายคิดจะขี่จักรยานเสือหวงเซอ*** อีกรึเปล่า"

"อ้อ เธอเลิกงานตึกมาก ไม่มีรถไฟใต้ดินแล้ว"

เพียงประโยคเดียวเบาๆ เกมเทียวอี่เทียวที่กำลังกระโดดอยู่ก็ตายพอดี อึ้งจิ้งรู้สึกไม่แฮ่มขึ้นนัก เขาปิดโทรศัพท์มือถือแล้วพูดว่า "ถึงยังง"

* ใส่ถุงเท้าก่อนแล้วค่อยสวมรองเท้า เป็นหลานก่อนแล้วค่อยเป็นปู่ หมายถึงชีวิตคนเราต้องผ่านประสบการณ์ความยากลำบาก พ่ายแพ้ล้มเหลวเป็นไปตามลำดับขั้นตอนนี้ จะประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับนับถือได้ จำเป็นต้องอาศัยความขยันพากเพียรบากบั่น เตรียมพร้อมอย่างค่อยเป็นค่อยไป

** เทียวอี่เทียว เป็นเกมในแอปพลิเคชันวีแชต (WeChat) สามารถใช้งานได้โดยการดาวน์โหลด WeChat Mini Program เป็นเกมเก็บแต้มตามจำนวนกล่องสีเหลี่ยมที่กระโดดได้ ซึ่งแต่ละกล่องมีฟังก์ชันให้แต้มที่แตกต่างกัน

*** เสือหวงเซอ หรือจักรยานสาธารณะโอโฟ (ofo) มีจุดเด่นเป็นจักรยานคันสีเหลือง ให้บริการจักรยานสาธารณะแบบไร้สถานี

พรุ่งนี้ก็เป็นวันอาทิตย์ ไม่ต้องตรวจห้องนอน ฉันฉันไปกับนายด้วยก็แล้วกัน โอเค เอาตามนี้แหละนะ"

"..."

ฉิววีได้กินหนุ่มคนชื่อ กว่าจะสามารถออกเดินทางจากหมู่บ้านบนภูเขาเล็กๆ มาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เขามีแฟนสาวคนหนึ่ง ที่เติบโตและเที่ยวเล่นสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็กชื่อว่ากัจฉินจิน เธอตรีอปรเรียนไปก่อนนานแล้ว และเมื่อปีที่แล้วก็มาที่ปักกิ่ง อิงจิ่งไม่รู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ แต่ได้ยินฉิววีคุยโทรศัพท์กับเธอบ้างเป็นครั้งคราว พุดจาเสียงเบาๆ ท่าทางเขา เหมือนจะคล้อยตามอีกฝ่ายอย่างไรอย่างนั้น

ฉิววีก็รีบไปรับแฟนสาวที่เช่างานกะดึก แล้วยังพาเธอกลับไปส่งที่ห้องเช่าอีก นั่นก็เพื่อที่จะประหยัดเงินค่ารถ

อิงจิ่งแอบคิดแบบซื่อๆ ว่า เป็นแฟนกันมีอะไรที่นั่นหรือ ลำบากจะตาย

ตอนค่ำพวกเขานั่งรถไฟใต้ดินสายสิบสามไปสถานีซีจื่อเหมินเพื่อเปลี่ยนเส้นทาง แล้วเดินถนนไปอีกหน่อยจนถึงถนนสายร้านเหล้า

ไฟนีออนหลากสีสั่นดูสวยงาม ทำให้ท้องฟ้าอบาย้อมด้วยแสงสว่างที่ขมุกขมัว เหมือนมีผ้าทอผืนหนึ่งปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ กลางคืนมีน้ำค้างแข็ง อิงจิ่งสวมเสื้อสูดที่ใส่ตั้งแต่ตอนกลางวันตัวนั้นอยู่ที่ยังหนาวจนเกือบจะแข็ง เขาเอามือใส่เข้าไปในกระเป๋า แทะอยากจะล้วงลงไปให้กระเป๋าทะลุ

ฉิววีทอดถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม "ทำไมนายไม่ใส่กางเกงลองจอนล่ะ"

อิงจิ่งพุดแบบงงๆ "ทำไมนายพุดจาย่างกับแม่ของฉันเลยเนี่ย ฉันผ่านหน้าหนาวได้ด้วยภูมิต้านทานของร่างกาย ตอนบ่ายฉันยังกินไอติมตั้งสองแท่งนะ ฉันไม่กลัวหนาวมาตั้งแต่เด็กแล้ว"

ทั้งสองคนหาเรื่องพุดคุยกันเรื่อยเปื่อยแก้เบื่อ พอห้าทุ่มกัจฉินจินก็เดินออกมาจากประตูร้านเหล้า เธอมีภูมิคุ้มกันร่างกายมากกว่าอิงจิ่งเสียอีก

ใส่กระโปรงสั้นปล่อยให้ขาสองข้างโล่งโจ้งเดินโงกเงกท่ามกลางสายลม

แม้จะอยู่ห่างกันไกล ทว่าก็สามารถมองเห็นได้ว่าเธอแต่งหน้าและกำลังพูดจาหน้าตาอึมแถมขำขันเดินออกมาพร้อมกับลูกค้าชายวัยกลางคนไม่กี่คน มือของชายหนึ่งในนั้นวางอยู่บนเอวของเธอ

อึ้งจึงเบิกตามองจนตาแทบถลน แล้วก็มองดูฉิววีที่อยู่ข้างๆ

เอ่อ หน้าแปลกมาก

แฟนหนุ่มตัวจริงกลับไม่มีอาการสักริด การแสดงออกดูตลกสิ้น ผื่นข่มและเก็บกดเอาไว้ มือเท้าเหมือนถูอะไรกันขวาง เขาทำเหมือนกับว่าคุ้นชินจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

กัจฉินจินเองก็เหมือนไม่ได้ต่อต้านมากมายนัก ทำที่กึ่งเต็มใจกึ่งปฏิเสธจากนั้นก็พูดอะไรบางอย่างกับคนเหล่านั้น หัวเราะคิกคักกันทั้งวง จากนั้นก็มีธโพล์สวาเคนพาสชาติสีดำสองคันขับเข้ามา พอประตูรถเปิดออก กัจฉินจินก็เข้าไปนั่งข้างในด้วยความยินดีปรีดา

อึ้งจึงโกรธขึ้นมาทันที พลันผลึกฉิววีอย่างแรง "มัวเหม่ออะไรอยู่! ไปเรียกเธอลงมาสิ!"

เมื่อตื่นจากความฝัน ฉิววีก็พุ่งไปข้างหน้าแล้วจุดคนลงมาจากรถแบบมีนๆ ส่วนอึ้งก็ถลกแขนเสื้อขึ้นแล้วรีบตามหลังไปติดๆ

กัจฉินจินหวีดร้องเสียงแหลม "นายทำฉันเจ็บนะ! นายทำอะไรเนีย!"

ชายวัยกลางคนที่ก่อนหน้านี้จับเอวของกัจฉินจินพูดขึ้นมา "ไอ้?"

ฉิววีกับกัจฉินจินส่งเสียงทะเลาะกันนิดหน่อย ทำให้ชายคนนั้นหงุดหงิดจนสุดจะทน "เธอจะไปไม่ไป?"

กัจฉินจินหันกลับไป พูดด้วยใบหน้าอึมแถม "ไปคะแก้แค้น" หลังจากนั้นก็หันมามองฉิววีด้วยท่าที่โมโหสุดๆ "นี่คือลูกค้าคนสำคัญของฉัน นายอย่าสร้างปัญหาได้ไหม"

"ชื่อเหล่าก็ส่วนชื่อเหล่าสิ ทำไมต้องไปกับเขาด้วยละ"

"แค่กินของว่างมือตีกเท่านั้นเอง ทำการขายมันยากมากนะ นายไม่มีทาง

เข้าใจหรือ" กู้เงินเงินสะบัดมือของเขาออก

ขอบตาของฉิววีเริ่มแดงแล้ว นิ่งเงียบอยู่ครึ่งวินาที จู่ๆ ก็ยกกำปั้นขึ้นต่อยหน้าลูกค้าคนที่ว่านั่นทันที

และแล้วเหตุการณ์ก็โกลาหลเกินกว่าจะควบคุมได้

มีทั้งเสียงร้องกรี๊ดของผู้หญิง เสียงออกแรงสู้อย่างดุเดือดของชายวัยฉกรรจ์ แถมยังมีวัยรุ่นสองคนที่อุกอาจปราศจากความเกรงกลัว

เกิดความอลหม่านวุ่นวายในทันที

ฉิววีที่ในยามปกติมีนิสัยเชื่อฟังว่าง่าย เขาทนสู้โดยอาศัยแรงฮึด แต่ไม่ทันไรก็กลายเป็นว่าโดนอัดและเสียแล้ว ส่วนอึ้งจิง...อ้อ! คนที่ไม่ใส่กางเกงลองจอนอยู่ในสภาพร่างกายที่ดีกว่าแฮะ

แต่ฝ่ายนั้นก็มีกันตั้งห้าคน คุณพระช่วย เขาสู้ไม่ไหวหรือ!

เห็นมานักต่อนักแล้วเหตุการณ์ที่ก่อเรื่องกันหลังจากตี้มเหล่า คนที่สัญจรผ่านไปไม่มีใครอยากเข้ามาร่วมเกลือกกลั้วด้วยเลย แต่มามุ่งดูความครึกครื้นสักหน่อยยังไม่อยากจะดู ตอนเดินผ่านก็รีบพากันหลบอย่างไว

ซูหนิงออกมาจากห้องประชุม ขณะลงบันไดสุภาพบุรุษอย่างเลขาฯ โจวที่เป็นคนสนิทของตระกูลเฟิงคอยช่วยพยุงมือของเธอ

"ซ่าหน้อยครับ"

"ไม่เป็นไรนะ" ซูหนิงวางไม้เท้าลง ยิ้มพลาบโอภาปราศรัย "วันนี้รบกวนคุณแล้วละ"

"ไม่เป็นไรครับ" เลขาฯ โจวกล่าว "พื้นที่รอบๆ ของโครงการนี้เป็นพื้นที่โซนหลักที่ราชการส่วนภูมิภาคจะโยกย้ายมาในอนาคต จะสามารถวัดผลกำไรได้ในอีกหนึ่งปีให้หลังครับ"

ซูหนิงพยักหน้ายิ้มๆ

วันนี้เธอใส่เดรสยาวถึงข้อเท้าเพื่อปิดบังเฟือกไว้ สวมเสื้อโค้ตเข้าชุดกันกับเสื้อสูทสีเทลต์ตะวันตก ทำทางดูทั้งทะมัดทะแมงและปราดเปรียว เธอหลง

บันไดด้วยขาที่ 'เตี้ยง' ข้างหนึ่ง ส่วนคนขับรถมารออยู่ที่ประตูทางเข้าแล้ว
 เลขาฯ โจมเปิดประตูรถให้เธอ กล่าวคำฝากฝังด้วยเจตนาดี "คุณผู้หญิง
 เป็นห่วงขาของคุณ ขอให้หายเร็วๆ นะครับ ผมเองก็เฝ้ารอการจัดเตียง
 งานหมั้นของคุณกับคุณจื่อหยางเช่นกันครับ"

ซูหนิงยังมีสีหน้ายิ้มแย้ม ขณะที่กำลังจะเข้าไปนั่งในรถก็พลันหยุด
 ชะงักลงด้วยเสียงความเคลื่อนไหวซึ่งดังแว่วมาจากพื้นที่ที่ห่างออกไปกว่า
 สิบบเมตร

เธอเอียงหน้าหันไปมอง

อั้งจิ่งที่ใบหน้าอมยิ้มแม้มคลุกฝุ่นดินกำลังตกเป็นรอง มองมาอย่าง
 น่าสังเวช

ทั้งสองคนสบตากันในความมืดยามค่ำคืน

อั้งจิ่งแววตาเป็นประกาย รีบคว้าคอเสื้อด้านหลังของฉือวี้อย่างรวดเร็ว
 แล้ววิ่งหนีมาทางนี้ "เตี้ยงก่อน รอผมด้วย!"

ซูหนิงเบนสายตากลับไปด้วยท่าที่เรียบเฉยแล้วขึ้นรถต่อไปอย่าง
 ไม่แยแส

เลขาฯ โจมก็ไม่สนใจถามไถ่ เข้าไปนั่งที่นั่งข้างคนขับทันที

อั้งจิ่งอ้าปากแยกเขี้ยวอย่างเจ็บปวด หอบแฮกๆ ร้องขอความช่วยเหลือ
 "ผมกำลังจะถูกฆ่าแล้ว! ว้ากกก ผมจะตายแล้ว!"

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไร้ผล

รถอวดดี A6 สีขาวเคลือบแสงสีเงินเอี่ยมอ่องราวกับดาบที่ถอดออก
 จากด้ามฝักขยับตรงแนวออกไป

"จบเห่ๆ" อั้งจิ่งสภาพร่อแร่แทบจะโดนเด็ดทิ้งอยู่รอบม้อ ที่ด้านหลัง
 พวกคุณลุงในวงเหล้าพวกนั้นก็ดำโหมกเหวกลงไปตามเขามาแล้ว

ฉือวี้หอบหายใจอย่างแรง กู้จิ้นจิ้นร้องให้พลางหันกลับไปมอง "ทำ
 ยังไงดีเนี่ย ทั้งหมดเป็นเพราะว่านายนะวูวาม! ฮือๆๆ"

บ๊าเอี้ย

อึ้งจิ่งที่เป็นหมาหอยโสดไร้คู่รู้สึกว่ายายแพนสาวของเพื่อนคนนี้
ช่างน่ารำคาญจริงๆ

เขาพูดเสียงดังลั่นอย่างไม่สบอารมณ์ "ฉันไม่ได้ซื้อประกันไว้!"

"เอ๋?"

"เธอต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ฉัน"

กู่จินจินแกล้งทำเป็นหนึ่งทันที

ทันใดนั้นผู้คนด้านหลังก็ยิ่งเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

อึ้งจิ่งมองไฟท้ายที่ส่องแสงริบหรี่กำลังเลือนหายไปด้วยความสิ้นหวัง
แต่ทันใดนั้นรถอาวตี้คันนั้นก็จอด แคมไม่ก็วินาทีต่อมาয়ถอยหลัง

กลับมามากหลายเมตร มาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขาพอดี

อึ้งจิ่งนึกว่าตนเองตาพร่าไป

จนกระทั่งกระจกรถเลื่อนลงมาครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นหน้าผาก ตั้งจุ่มก
ริมฝีปากของซูหนิง ซึ่งภาพนี้เหมือนกับภาพฉายแบบสโลว์โมชั่น ทั้งยัง
ง่ายสุดๆ ต่อการสร้างภาพประทับใจแรกให้ตราตรึง

อึ้งจิ่งกลั้นหายใจ

ซูหนิงเฝ้มปากนิดหน่อย มองเขาแวบหนึ่งโดยไม่พูดไม่จา

อึ้งจิ่งเปิดประตูรถที่ปลดล็อกเรียบร้อยแล้วรีบพุ่งฝ่าฝนเข้ามาในรถ
อย่างไร เร็วแรงของเขามหาศาลอย่างกับลูกบอลไฟโจมตี ซูหนิงถูกเขา
ชนจนกระทั่งตัวเคลื่อนไปมากกว่าครึ่งเมตร ร่างกายแทบจะแนบติดกับประตู
รถอีกฝั่ง

สีหน้าเธอดูอดกลั้น... เจ็บ เจ็บหน้าอก

หลังอึ้งจิ่งขึ้นรถแล้ว กู่จินจินกับฉือวี้ก็ตามเข้ามาติดๆ

'โครม!' ออกแรงปิดประตูรถเต็มเหนี่ยว ตัดขาดจากความโกลาหล
วุ่นวาย

อึ้งจิ่งลูบหน้าอก โศครตื้นเต้นเลย!

ความเจ็บบอบบอบภายในรถถูกทำลายลง ซูหนิงแนบติดกับประตูรถ และ

อิงจึงก็อยู่ติดกับเธอโดยไร้ซึ่งช่องว่างขวางกั้น ลมหายใจร้อนผ่าวรดอยู่ที่ลำคอของเธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กลิ่นกายของคนแปลกหน้าปะปนกับกลิ่นเหงื่อไคล กลิ่นคาวเลือด กลิ่นฝุ่นดิน กลิ่นผสมปนเปสารพัดสารพันพริ้งพรุเข้ามาในจมูกของซูหญิงที่น่าแปลกคือเธอแยกแยะความแตกต่างของกลิ่นได้นิดหน่อย เหมือนจะได้กลิ่นหอมจางๆ ของกลิ่นเยวียเลี้ยง

อิงจึงรู้สึกได้ถึงความไม่เหมาะสม จึงรีบผลัดต้นฉิววีไปอีกทาง "เขยิบไปหน่อยๆ" แล้วก็หันหน้ากลับมาอีกครั้ง พุดขอบคุณซูหญิงอย่างจริงใจ "ถ้าแก่คนสวย ขอบคุณนะครับ!"

แก่?

ซูหญิงจับความคำพุดนี้ด้วยความรู้สึกที่ฉับไว แอบไม่ปลื้มอยู่ในใจ นิดหน่อย ทว่ากลับเอ่ยปากพุดด้วยน้ำเสียงสงบ

"อ้อ"

ผู้ชายคนนี้น้ำเสียงท่าทางเหมือนสุนัขรับใช้ที่ขี้ประจบซัดๆ แต่มีดีอยู่ที่ว่าหน้าตาหล่อเหลา ตาสองชั้นสวยงามได้รูป ช่างสะดุดตาสะดุดใจ แม้ว่าจะเป็นคนขี้ประจบสอพลอ แต่ก็เหมือนจะไม่ได้ทำให้รู้สึกว่าร่าเริงเกียจขนาดนั้น

เลขาฯ โจวที่นั่งอยู่ข้างคนขี้คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าซูหญิงจะหยุดรถ แม้ว่าในรถจะเงียบสงบลงอย่างรวดเร็ว แต่เขารู้สึกว่าไม่เหมาะไม่ควรเลยจริงๆ ที่จะให้เธอเบียดเสียดอยู่ด้านหลัง ดังนั้นเลขาฯ โจวจึงบอกกับคนขับรถเสียงเบาๆ

"จอดรถ เลี้ยวหนึ่ง ผมจะเปลี่ยนที่กับคุณนะครับ"

ซูหญิงพยักหน้า ภายในรถก็ค่อยๆ กลับคืนสู่ความเงียบงันอีกครั้ง

อิงจึงมองซ้ายมองขวา พวกเขาสามคนหันตามอมแมมเปรอะเปื้อน ฝุ่นเหมือนผู้ลี้ภัยเลย แตกต่างกันอย่างยิ่งกับซูหญิงที่แต่งตัวเนียบสะอาดสะอ้าน

อิงจิ่งก้มศีรษะลง จ้องมองรองเท้าของตัวเอง แล้วเหลือบมองไปทางเธออีกครั้ง เบื้องล่างเป็นกระโปรงยาว ขาซ้ายใส่รองเท้าส้นสูงสีอ่อนโทนเดียวกับสีชุด ขาขวาใส่เสื้อกีว้อย่างแข็งแรงแน่นหนา

อิงจิ่งประหลาดใจ "เอ๊ะ? วันนี้ตอนเช้าคุณยังวิ่งได้เร็วมากอยู่เลยไม่ใช่เหรอ"

ซูหนิงขมวดคิ้ว รู้สึกงุนงงขึ้นมาทันที

"คุณยกขาขึ้นสูงแล้วเอาเปลือกออก กระแทกจนเปลือกแตกเป็นเสี่ยงเลย แถมยังหายวับไปอย่างกับลมกรด" อิงจิ่งมองซูหนิง กะพริบตาเพื่อดูให้ชัด มองให้แน่ใจ "ผมจำคนไม่ผิดหรอก เอ่อ พอตอนบ่ายคุณก็ล้มอีกแล้วเหรอ"

"..."

เลขาฯ ประจำตระกูลเผิงที่กำลังดื่มน้ำอยู่สำลักเสียงดัง ปิดปาก กระแอมกระไออย่างแรง สายตาของทุกคนล้วนจับจ้องมองขาที่ใส่เปลือกของซูหนิง ท่าที่คาดคั้นล้นมุ่มมาที่เธอแบบนี้ แทบเป็นการบีบบังคับให้เธอระเบิดออกมา

ความเงียบเอาชนะทุกสิ่ง บรรยากาศช่างน่าอัศจรรย์ๆ

นิ้วมือของซูหนิงสั่นสะท้านเล็กน้อย จับกระโปรงยาวที่คลุมปิดเข้าไว้แน่น เธอกำลังเกรงเหมือนกำลังปิดหัวของใครอยู่อย่างนั้นแหละ

ไม่ควรเมตตาสงสารให้ความช่วยเหลือหรือข้องเกี่ยวกับคนที่มิพิษภัยเลย สุดท้ายก็นำความเดือดร้อนมาสู่ตัว

สีหน้าของเธอยังคงเงียบสงบไม่สะทกสะท้าน ทว่าภายในใจกลับดำแหลก ปานดอกไม้ไม้กินคนที่บ้านแย้มรอเขมือบอยู่นานแล้ว

อู๊วะ! ไอ้เจ้าเด็กเวอร์นี่!

บทที่ 3

ปากพาชายจนได้ อังจึงมารู้ซึ้งและเข้าใจในภายหลัง แยะแล้วๆ เหมือน
ทำผิดต่อเธอซะแล้ว

เลขาฯ โจวสำรวจมโนทัศน์ที่แล้วรีบตัดประเด็นนี้ทิ้งไป เขาเอ่ยถาม
อังจิงด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "พวกคุณจะไปที่ไหนครับ"

อังจิงรีบพูด "ไม่ต้องไปส่งครับ ปล่อยให้พวกผมลงข้างหน้าเถอะ" พอ
พูดจบเขาก็แอบเหลือบมองซูหนิงอีกครั้ง

เปียดเสียดกันจนที่คับแคบ ดังนั้นเธอก็ไม่ได้นั่งตัวตรง ทว่าแนบพิง
อยู่กับประตูรถ เสื้อถักขนสัตว์สีขาวยังอยู่ภายในเสื้อสูทเป็นคอวี เผยส่วน
โค้งเว้านุ่มนวลชวนฝันพอให้ได้คิดจินตนาการไปไกล รถขับเร็วตุ้ดตุ้ดสายลม
ไฟนีออนข้างนอกหน้าต่างที่สาดแสงงดงามพรมลงมาบนใบหน้าของเธอ
ทอแสงวูบวาบ

เลขาฯ โจวเอ่ยอย่างสุภาพและมีมารยาทว่า "พวกคุณเรียนที่มหาวิทยาลัย
ไหนกันหรือครับ"

"มหาวิทยาลัยการบินและอวกาศครับ"

"เป็นทางผ่านพอดีเลยครับ"

อา ช่างเป็นคนดีจริงๆ

อิงจิ่งนั่งเงียบ ยิ่งรู้สึกผิดหนักเข้าไปอีก

รถมาส่งถึงที่หมายภายในยี่สิบนาที ฉื่อวีกับกู่จินจินลงจากรถก่อน ส่วนอิงจิ่งขยับก้นแล้วหันหน้ากลับไปพูดกับซูหนึ่ง

"คืนนี้ขอบคุณพวกคุณมากนะครับ"

เลขาฯ โจวเพียงแต่ยิ้มๆ ไม่พูดอะไร แล้วก็บอกลาอย่างมีมารยาทแบบคนที่ไม่คุ้นเคยกัน

อิงจิ่งปิดประตูเรียบร้อย ตอนที่ได้เดินไปก็ยังคงอาลัยอาวรณ์ ทุกย่างก้าวที่เดินจึงเหลือवलกลับมามองหลายหน

ในยามค่ำคืนตึกตื้น เสื้อสูดสีขาวยของเขาสะดุดตาเป็นพิเศษ

ครั้นเร่งความเร็วรถ เงาสีขาวก็กลายเป็นเพียงจุดเล็กๆ แล้วหายไปอย่างสิ้นเชิงในเวลาไม่กี่วินาที

ซูหนึ่งชำเลืองมองประตูและชื่อมหาวิทยาลัย

ตอนนี้เองเลขาฯ โจวกี้เฟิงจะเอ่ยถามขึ้นมาว่า "ส่งคุณกลับไปที่สะพานชื่อฮู่ยู่* ดีไหมครับ" ที่นั่นก็คือเขตชุมชนที่ซูหนึ่งอาศัยอยู่

"ไม่ค่ะ ไปที่อวิ๋ยวนถาน** เกอะ"

เฉินเยวี่โยทราศัพท์มาหาเธอราวห้าหกสายตั้งแต่เมื่อวานตอนบ่าย กำชับเป็นพันเป็นหมื่นหนว่าเธอต้องหาเวลากลับมาบ้านบ้าง

กำลังกลับรถอยู่ตรงทางแยก ครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงบ้านตระกูลจ้าว ที่ริมฝั่งทางเหนือของอวิ๋ยวนถาน หลังจากเลขาฯ โจวกลับไปแล้ว ซูหนึ่งอยู่ข้างนอกเพียงคนเดียวตามลำพังสักพักหนึ่ง จุดบุหรี่สูบให้เสร็จก่อนจะเข้าไปในบ้าน

คุณป้าแม่บ้านเป็นคนเปิดประตู "หนึ่งเอ๋อร์กลับมาแล้วหรือ อู๋ยี้ ซ้ำๆ"

* สะพานชื่อฮู่ยู่ คือสะพานยกระดับขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างมีเส้นทางซับซ้อน เชื่อมต่อกับเส้นทางหลายสายในกรุงปักกิ่ง เป็นหนึ่งในเขตพื้นที่ซึ่งมีการจราจรที่ค่อนข้างแออัดอย่างมาก

** อวิ๋ยวนถาน หนึ่งในสวนสาธารณะที่สำคัญในกรุงปักกิ่ง จุดชมวิวที่ขึ้นชื่อคือการไปชมดอกไม้ โดยเฉพาะดอกซากุระที่บานสะพรั่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ

หน้อยสิ"

พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เงินเยวียก็รีบเดินออกมาจากห้องรับแขกทันที

เธอดึงผ้าคลุมไหล่่มุมหนึ่งที่ห้อยตกลงไปกับพื้นขึ้นมา ยังไม่ทันเดินเข้ามาใกล้ก็ขมวดคิ้วก่อนแล้ว "แกสูบบุหรี่หรือ"

ซูหนึ่งปัดมือของคุณป้าที่ประคองเธออยู่ออกพร้อมกับขอบคุณเสียงเบา

เงินเยวียกล่าว "สูบเสร็จก็ไม่รู้จักกำจัดกลิ่นให้หายไปก่อนแล้วค่อยเข้ามาในบ้าน ถ้าพ่อแกอยู่บ้านแล้วได้กลิ่นต้องไม่พอใจอีกแน่ แล้วก็ทางฝ่ายครอบครัวที่แกจะแต่งงานนั้นด้วย แกอย่าได้สูบต่อหน้าพวกเขาเป็นอันขาด"

ซูหนึ่งเดินขาเตี้ยไปนั่งบนโซฟา ไม่ส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

เงินเยวียนั่งอยู่ตรงข้ามเธอ กระซิบผ้าคลุมไหล่่มุม ความเร็วในการพูดว่องไวเหมือนเทเมลิคิ้ว*

"ไหนแกว่าไง ปกติใส่รองเท้าส้นสูงไม่เห็นเป็นไร คราวนี้ดันมาล้มขาหักซะได้ ตระกูลเฟิงหมายมันตั้งใจกับเรื่องการจัดเลี้ยงงานหมั้นมากนะ ตอนนี่พอเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นแบบนี้ก็ต้องเลื่อนงานออกไปอีก" ยิ่งคิดก็ยิ่งท้อใจ เงินเยวียโน้มตัวไปข้างหน้าแล้วเอ่ยด้วยความร้อนใจ "รีบหายดีไวๆ ละ ได้ยินไหม"

ในที่สุดซูหนึ่งที่เข้ามาแล้วนั่งเงยบออยู่ตลอดก็เงยขึ้นมามอง "แม่กลัวตระกูลเฟิงจะกลับคำ? กลัวเฟิงจื่อหยางจะไม่เอาหนูหรือ"

เงินเยวียไม่พอใจ

"ถ้าเขาผิดคำพูด แต่งงานแล้วก็สามารถหย่าได้"

"ยายเด็กคนนี่!" เงินเยวียโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ "ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี"

ทว่าซูหนึ่งหัวเราะขึ้นมาทันที เอนตัวไปข้างหลังอย่างผ่อนคลาย

* เทเมลิคิ้ว หมายถึงพูดไหลลื่นออกมาตรงๆ อย่างไม่มีกั๊กไว้

"หิวน้ำชะมัด อยากดื่มน้ำจืด"

เฉินเยวี่ยหงุดหงิดพลางบ่นออกมาติดหน้อย สีหน้าไม่พอใจแต่ก็ยังลุกขึ้นไปเอาน้ำให้

"ต่อให้แกลไม่เชื่อฟังฉัน ฉันก็เบี้อหน่ายกับแกสุดๆ อยู่แล้ว ยายเด็กเนรคุณไม่รู้คุณคน"

พรำบ่นไปเรื่อย ซูหนิงที่ถูกปรักปรำก็ตะโกนเถียงคอเป็นเอ็น "หนูไปซัดใจแม่ตรงไหนล่ะ"

เฉินเยวี่วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ "มีคนบอกฉันว่าแก่วนอยู่กับงานตลอดทั้งวัน กับจื่อหยางในหนึ่งเดือนไม่เจอหน้ากันเลยสักครั้ง ไม่รู้จริงๆ ว่าแกคิดยังไง แล้วก็... ฉันเคยเตือนแกไปก็ครั้งก็หนแล้ว เกรงใจพี่ใหญ่ของแกบ้าง"

ในครั้งประโยคสุดท้ายแผดเผาความอดทนของซูหนิงจนหมดสิ้น เธอยืนขึ้นโดยค้ำกับไม้เท้า "อยากประจบเขาแม่ก็ไปประจบเอง ถ้าหนูอยู่ที่นี้สำหรับจ้าวหมิงชนแล้ว ไม่มีคำว่าเกรงใจให้เขาหรอก"

บรรยากาศเหมือนกับถูกแช่แข็งไปในชั่วพริบตา

เฉินเยวี่ไม่ทันได้รักษาภาพลักษณ์ที่สง่างาม พุดจากระชากเสียงสูงขึ้นมาทันที "แกต้องเข้าใจไว้ให้ดี ถึงเราจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนี้ แต่ตระกูลจ้าวเป็นครอบครัวใหญ่ มีกิจการใหญ่โต หลายปีมานี้ที่ฉันเห็นก็เป็นแค่ส่วนยอดของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น ต่อให้แกลเก่งกาจแค่ไหนก็เป็นแค่ผู้หญิง คนที่มีอำนาจดูแลจัดการครอบครัวตัวจริงเป็นใคร ก็เขาไงละ จ้าวหมิงชน!"

ประโยคนี้อะกิดโดนต่อมโกรธของซูหนิงเข้าอย่างจัง เธอโกรธจนควบคุมโทสะไม่ไหว "เป็นผู้หญิงแล้วไงละ ครอบครัวนี้ไม่มีที่ให้ผู้หญิงเลยเธอ"

"นี่แกกำลังตั้งต้นบิดเบือนความหมายของคำพูดฉัน"

ซูหนิงไม่มีความอดทนมากพอที่จะพุดจาซ้ำซากจริงๆ เธอขยับไม้เท้า

เงินเยวี่ร้อนรน น้ำเสียงอ่อนลงทันที "เอ? จะไปไหนนะ แกไม่ตีมน้ำแล้วหรือ"

ซูหนึ่งเดินกระเด้งกระแฉ่ง "ไม่ตีมน้ำแล้ว อิมแล้ว"

เธอปิดประตู เสียงบ่นจ้ำจี้จ๊าไชของเงินเยวี่ถูกขังไว้ในนั้น

บรรยากาศเงียบสนิท

ซูหนึ่งกดหมายเลขชั้น จ้องมองเลขชั้นที่ปรากฏบนจอด้านบน กลับบ้านตระกูลจ้าวที่ไร้ช่วงปวดประสาทจริงๆ ขณะที่ลิฟต์เปิดออก ช่างในมีผู้ชายกำลังยืนโง่งนอยู่ในเวลาเดียวกันเขาก็เงยหน้าขึ้นมามอง สายตาของคนทั้งสองเหมือนเกิดเหตุการณ์ดาวอังคารชนโลก*

ซูหนึ่งใจเต้นตึกตัก วันนี้ออกจากบ้านไม่ได้จุดธูปไหว้พระสិនะ มีแต่เจอเรื่องซวยๆ นำหงุดหงิดใจอยู่เรื่อยเลย

จ้าวหมิงชวนสวมชุดสูทเป็นทางการแบบสามชิ้น ปลดคลายกระดุมตรงคอเสื้อออก บนตัวมีกลิ่นเหล้าจางๆ เขาพบปะกินอาหารกับคนของสำนักแผนงานเสร็จแล้ว แต่ตีมน้ำเหล้ามากเกินไปหน่อย จึงมีสภาพอับเฉาค่อยๆ จุกแน่นแบบเมาแหล่มีเมาแหล่

ด้วยสัญชาตญาณ ซูหนึ่งสาวเท้าก้าวยาวๆ ไปทางขวา หลบออกห่างเหมือนรังเกียจสุดๆ

จ้าวหมิงชวนเดือดขึ้นมาทันที "ทำสายตาอะไรของเธอ"

ซูหนึ่งตอบกลับอย่างเย็นชา "ฉันกำลังหลีกเลี่ยงให้คุณชายใหญ่แห่งตระกูลจ้าว"

จ้าวหมิงชวนหรีตาสองข้างลงมอง หางตาแคบยาวตัววัดขึ้นข้างบนจับจ้องมองเธออยู่แบบนี้

ซูหนึ่งเองก็ไม่กลัวเช่นกัน สบตากลับไป

หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีจ้าวหมิงชวนพลันยิ้มที่มุมปาก ยิ้มกริ่มอย่าง

* ดาวอังคารชนโลก เปรียบเปรยว่าเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด หรือสองฝ่ายที่กินกันไม่ลงมาเจอกันอย่างยากที่จะพบเจอได้

ประหลาด "เก่งกล้าขึ้นมากแล้วสินะ" ขณะเดียวกันสายตาก็มองลงมาตรงขา
ที่ใส่เสื้อของเธอ

ซูหนิงระวังตัวแฉ

จำว่าหมิงชวนกลับไปไม่ได้พูดอะไรอีก ทั้งสองคนเดินเฉียดไหล่กันไป
เงาหลังสูงตระหง่านของชายหนุ่มเขียนอักษรตัวเบ้อเร่อไว้ว่า 'บ๊าคลิ่ง'

ซูหนิงต้องมารองรับอารมณ์ของคนอื่นติดกันถึงสองยก สภาพจิตใจ
จึงไม่ต่างอะไรกับกาน้ำเต้าที่ไม่พ่นควัน* เธอรู้สึกคับข้องใจอย่างมาก

ระหว่างทางกลับไปยังที่พักที่รับสายของเฟิงจื่อหยาง

"หนิง เธออยู่ไหนนะ"

ทางฝั่งนั้นมีเสียงเพลง ประมาณว่าคงจะสนุกสนานรื่นเริงอยู่ที่ไหน
สักแห่ง ซูหนิงบอกเขาว่า "มีอะไรอะไรก็ว่ามา"

"หุย เย็นชา"

"ฉันวางนะ"

"เดี๋ยวสิ เดี๋ยวๆ กลัวว่าเธอจะยุ่งจนลืมงาน อย่าลืมวันมะรืนล่ะ"

"ทำอะไร"

"ดูการแข่งขันไง!" เฟิงจื่อหยางแผดเสียง

ซูหนิงลืมไปแล้วจริงๆ

จะว่าไปอีตาเฟิงจื่อหยางคนนี้ก็เป็นคนประเภทผ่าเหล่าผ่ากอแตกต่าง
จากหมู่ทนายาทรุ่นลูกตระกูลเศรษฐี ถ้าพูดแบบจริงจัง เขาไม่นับว่าเป็น
นักธุรกิจประเภทที่มีความก้าวหน้า แต่ก็ไม่ได้ทำท่าทางสำรวยแบบพวก
ลูกคุณหนูคุณชายในเมืองกรุง แวดวงสังคมของซูหนิงมีการแบ่งชั้นกัน
ชัดเจนมาก ถ้าไม่มีความคิดเห็นที่พ้องต้องกัน สามารถร่วมงานกันได้
ไม่อย่างนั้นก็ต่างรู้ไว้รู้ฟูกันดี สามารถที่จะคบกันแบบผิวเผินเพื่อแบ่งปัน
ทรัพยากรร่วมกันได้

* กาน้ำเต้าไม่พ่นควัน อุปมาถึงสภาพจิตใจที่มีความอึดอัดกลัดกลุ้ม อัดอั้นตันใจ เพราะยังไม่ได้รับบายอารมณ์
ที่ขุนซ่องหมองใจออกไป เหมือนกาน้ำที่เดือดแล้วแต่ไม่พ่นควัน

แรกเริ่มที่รู้จักเฟิงจื่อหยาง เดิมทีก็คิดว่าเขาเป็นคนประเภทที่สอง ทว่าพอไปมาหาสู่กันนานวันเข้า เขาก็เป็นคนประเภทแรกควบคู่ไปด้วย ความอดทนที่ซูหนิงมีต่อเขาทั้งเรื่องส่วนรวมและส่วนตัวล้วนมีให้มากกว่าคนทั่วไปอยู่นิดหน่อย

เฟิงจื่อหยางยังคงบ่นพึมพำอยู่ในสายโทรศัพท์

ซูหนิงพูดตัดบท "ไปเป็นเพื่อนนายด้วยก็ได้"

ฝั่งนั้นเงียบเสียง

ซูหนิงพล้นผุดความคิดขึ้นมา พุดแบบกึ่งล้อเล่นกึ่งฉุนเฉียว "ช่วยฉันฆ่าจ้าวหมิงชวณลี"

เฟิงจื่อหยางส่งเสียงกระแอมสองครั้งทันที "ไม่ต้องไปเป็นเพื่อนฉันแล้วลาก่อน" จากนั้นก็วางสายไป

ซูหนิงหมดคำพูด เป็นคนพรรคไหนกันล่ะนี่

มะรืนนี้เป็นวันหยุดพักผ่อน ซูหนิงยังพอมีเวลาวางช่วงปายให้เฟิงจื่อหยาง เฟิงจื่อหยางเป็นแฟนคลับกองทัพแบบฉาบฉวย เธอเคยเห็นคอลเล็กชั่นของเขา เขามีโมเดลรถถังและเครื่องบินที่มีรูปร่างพิลึกกึกกือส่วนหนึ่งสามารถวางเต็มสองห้องได้เขียวแหละ

ระหว่างทาง ซูหนิงถามเขาว่า "นายเองก็เรื่อยเปื่อยทำอะไรตามใจชอบเหลือเกินนะ สนใจการแข่งขันที่ไม่เป็นทางการแบบนี้ด้วย?"

นิ้วมือของเฟิงจื่อหยางอยู่ที่พวงมาลัย "ทำไมต้องถามไถ่ภูมิหลังที่มาของวีรบุรุษ* แล้วอีกอย่าง ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาวัยหนุ่มสาวไม่ค่อยมีความซ้าซากจำเริญเชิงศิลปะ แถมมีแรงบันดาลใจมากกว่าด้วย"

ซูหนิงเอียงศีรษะถาม "นักศึกษา?"

เฟิงจื่อหยางยิ้มๆ แล้วเซ็ดคางไปข้างหน้า "ถึงแล้ว"

เมื่อถึงประตูมหาวิทยาลัยทรงจัตุรัส สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาก็คือ

* ทำไมต้องถามไถ่ภูมิหลังที่มาของวีรบุรุษ หมายถึงไม่จำเป็นต้องซักถามในสิ่งที่ไม่ใช่สาระสำคัญ

คติพจน์ประจำโรงเรียนประโยคนั้น

'บำเพ็ญตนด้วยความสงบเรียบง่าย สร้างเสริมคุณธรรมด้วยความสมถะ
อ่อมอด'

ครั้งชูหนิงเห็นชื่อมหาวิทยาลัย ลู่ๆ ก็นึกถึงเด็กหนุ่มเสื้อขาวในวันนั้น
ขึ้นมาทันที ความทรงจำผุดขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นระลอก แต่แล้วก็สลายหายไป
อย่างรวดเร็ว

ยามฤดูใบไม้ร่วงในแต่ละปีมหาวิทยาลัยการบินฯ C จะจัดการแข่งขัน
ประลองนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ขึ้นหนึ่งครั้งภายในมหาวิทยาลัย จน
กลายเป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นของมหาวิทยาลัยไปแล้ว วิศวกรรมด้านการ
ออกแบบอากาศยานและวิศวกรรมสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์คือสาขาเอก
ที่เป็นตัวเต็ง ช่วงไม่กี่ปีมานี้นับว่าเป็นคู่กัดที่แย่งชิงรางวัลแจ็กพ็อตกันมา
ตลอด

การแข่งขันจัดขึ้นตอนบ่ายสองโมง บริเวณที่ร้อมมีผู้คนเดินขวักไขว่
ไปมาอย่างอู่นหนาผาคั่ง

"นายดูอะไรอยู่นะ" ฉิววีกำลังสอบถาม* เครื่องรับสัญญาณระยะไกล
เป็นครั้งสุดท้าย แล้วตบไหล่ของอิงจิ่ง "การตั้งค่าเส้นทางไม่มีปัญหา แต่
นายระวังนะ เวลาเลี้ยงโค้งเล็กๆ ควบคุมความเร็วในการบินให้ดี"

อิงจิ่งใส่ชุดยูนิฟอร์มการแข่งขันสีขาว คล้ายชุดนักเรียนสมัยมัธยมปลาย
นิดหน่อย นอกจากโครงสร้างทางร่างกายที่ค่อยๆ สูงขึ้นแล้ว หน้าตาก็ยัง
หล่อเหลาเกลี้ยงเกลาไม่มีเปลี่ยน เขาถกแขนเสื้อขึ้นไปครึ่งหนึ่ง มือข้างหนึ่ง
เท้าเอว มืออีกข้างชี้ตรงที่หนึ่งชม

"อธิการบดีของมหา'ลัยนั่งตรงนั้นหรือ"

* สอบเทียบเครื่องมือ หรือการคาลิเบรท คือการตรวจสอบวัดค่าความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือให้ตรงตาม
ค่ามาตรฐาน

"ใช่"

"ทางนั้นล่ะ"

"ทางซ้ายเป็นที่นั่งของมหา'ลัยเรา ทางขวาเป็นที่นั่งของบุคลากรภายนอก" ฉิววีเข้ามาใกล้ ซีโพร่งให้กระรอกด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "จางไหวอวี นั่งแถวสามด้านซ้าย ไปโปรยกลีบดอกไม้ใส่เธอตรงนั้นสิ"

ในหอประชุมโดยส่วนใหญ่ที่นั่งแทบจะเต็มหมดแล้ว เนื่องแน่นไปด้วยศิระระต่าๆ ของผู้คน

เมื่อฝั่งจื่อหยางกับซูหนิงเข้ามาใกล้ตูดตูดตาเป็นพิเศษ สายตาสองฝั่งมองเห็นเธอทันที ตอนที่เห็นเธอ เขาก็ทำปากจู๋เป็นวงกลมโดยไม่รู้ตัว

"ว้าว"

ฉิววีพูดกระซิบเสียงเบาๆ ด้วยน้ำเสียงแบบว่าฉันรู้นะ "ฉันติดตั้งเป็นกลีบดอกกุหลาบให้นายแหละ"

"ฉันไม่ไปโปรยทางนั้นหรอก" อี้จิ้งกล่าวประโยคนั้นจบก็หันหลังกลับไปพร้อมกับยิ้มตาหยี

ฉิววีชะเง้อมองจนคอยาวหมดแล้ว "งั้นนายจะไปทางไหนล่ะ เอ๊ะ ฉันบอกกับนายไว้เลย อย่าเปลี่ยนเส้นทางโดยเด็ดขาด ระวังเครื่องบินตกนะเฮ้ย"

"นายยังคิดที่จะคว้าตำแหน่งจริงๆ เหรอ" อี้จิ้งไม่ได้เห็นเป็นเรื่องสำคัญ "เอาแบบสบายๆ หน่อย แค่นั้นๆ ก็พอแล้ว"

การแข่งขันของมหาวิทยาลัยการบินและอวกาศนี้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันพอสมควรในวงการอุตสาหกรรมว่าต้องการที่จะเผยแพร่ชื่อเสียงทางมหาวิทยาลัยเองก็ค่อนข้างให้ความสำคัญกับสาขาเอกที่มีอิทธิพลต่อวงการมากกว่า ทุกคนรู้ไส้รู้ฟุงกันเป็นอย่างดี ยิ่งนานวันเข้าก็กลายเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลไปแล้ว

ฉิววีหมดคำจะพูด แต่ก็ยังไม่เต็มใจอยู่ดี "ถ้าหากแค่จะเล่นจริงๆ ล่ะก็ทำไมนายยังต้องอดหลับอดนอนหลายวันขนาดนั้นล่ะ"

อี้จิ้งพูดทิ้งท้ายอย่างไม่แยแส "ก็อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำไง"

สาขาเอกที่พวกเขาเรียนคือเครื่องยนต์อากาศยาน จัปสลากขึ้นเวทีได้คิวที่หก ห้าคิวก่อนหน้านี้ต้องขึ้นเวทีแสดงทีละคน ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษาที่รับผิดชอบโครงการคอยกำกับสั่งการอยู่ข้างล่างเวที

เหมือนเป็นโลกจำลองอวกาศแห่งหนึ่ง

เฟิงจื่อหยางดูด้วยความสนอกสนใจอย่างยิ่ง "ห้องโดยสารจำลองนี้สร้างได้ดีเชียวละ เธอดูสิ แม้แต่รายละเอียดของอุปกรณ์ด้านสภาพนิเวศทางน้ำแบบสมมติก็ทำออกมาด้วย สวยมากเลยใช้ไหม"

ซูหนิงไม่ได้สนใจเลย "เหมือนกรงนกพลาสติก" ไม่เห็นว่าจะมีอะไรสวยตรงไหนเลย

"โอ้โฮ!! บินได้ด้วย!"

เฟิงจื่อหยางอุทานด้วยความตกตะลึงไปพร้อมๆ กับคนส่วนใหญ่ที่อยู่ในที่นั่น

ซูหนิงหมดคำจะพูดจริงๆ แล้วคิดว่าเหลวไหลสิ้นดี ถ้าบินไม่ได้แล้วยังจะเรียกว่าเครื่องบินไหม

"นี่เป็นสภาพแวดล้อมแบบจำลองอวกาศ สามารถทดสอบการบินได้สำเร็จในสภาพแวดล้อมแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องกล้วยๆ เลยละ" เฟิงจื่อหยางชื่นชม "เจ๋งจริงๆ"

เจ๋งกับผี

ซูหนิงง่วงอยากนอน

เสียงของพิธีกรปลุกสติเธอให้ตื่นนิดหน่อย "กลุ่มที่หก สาขาเอกเครื่องยนต์อากาศยาน"

มีเสียงปรบมือดังนำขึ้นมาจากพื้นที่จากพื้นที่รับชมบางแห่ง ท่าทางคงจะเป็นกองหนุน ซูหนิงเงยหน้าขึ้น เหลือบตามองบนเวทีนิดหนึ่ง ผู้ชายชุดขาวเดินขึ้นมาก่อน เขาโค้งตัวให้อธิการบดีของมหาวิทยาลัยและคณะกรรมการตัดสินก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เดินไม่กี่ก้าวไปตรงกลางเวที โค้งคำนับ

ให้แก่ผู้ชม

สายตาซูหนึ่งมองดูเขาอยู่สองรอบ อาการง่วงเหงาหาวนอนหายเป็นปลิดทิ้ง

อู๋ เขาอีกแล้วหรือ

ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเป็นความรู้สึกประหลาดใจที่จู่ๆ ก็มีคนมาเคาะประตูเยี่ยมเยียนในภาวะที่รู้สึกเบื่อหน่ายสุดๆ แล้วก็เหมือนเป็นโบนัสพิเศษที่แถมไว้ในตอนท้ายของภาพยนตร์ที่น่าเบื่อไม่น่าสนใจ ทำให้คนดูเซอร์ไพรส์

ซูหนึ่งหรีตาสองข้างลง เอามือสองข้างกอดอกไว้ นั่งตัวตรงขึ้นมาหน่อย

เสียงปรบมือในที่นี้ดังลั่น จากนั้นก็ค่อยๆ เบาเสียงลง แล้วจึงเงียบสงบ อึ้งจิ่งก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ชูมือขวาขึ้นส่งสัญญาณบอก ฉีวี่ที่อยู่ข้างล่างเวทีคอยช่วยเหลือ กดปุ่มแผงวงจรเริ่มงานตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ส่วนอึ้งจิ่งเดินไปที่หน้าแทนควบคุม ดึงด้ามจับคันโยกไปข้างหลังสุดแรง

เครื่องบินจำลองที่จอดอยู่ตรงกลางลานเกิดเสียงดังหึ่งๆ หลังจากลอยขึ้นไปถึงความสูงครึ่งเมตรแล้วก็ค่อยๆ หยุดพัก สุดท้ายก็บินขึ้นสู่อากาศเต็มกำลังในคราวเดียว

เฟิงจื่อหยางพูด "ทรงพลังใช้ได้"

ยากนักที่ซูหนึ่งจะเงียบไม่มีเสียงพูดแบบนี้

เครื่องบินบินเสร็จสิ้นครบตามเส้นทางที่กำหนด ทั้งยังพุ่งทะยานเป็นเส้นตรง เลี้ยวหักมุมแบบซัดโค้ง หมุนควงตัวยาน อึ้งจิ่งมุ่งอยู่กับการออกคำสั่งบิน ปรับความเร็วรอบในการหมุนของเพลาใบพัด

ซูหนึ่งได้ยินเสียงดังกระหึ่มของเครื่องยนต์เครื่องบินวนเวียนทั่วในพื้นที่

ห่านาที่

มีเสียงถกเถียงพูดคุยกันในสนาม

เจ็ดนาทีก่อน

แล้วค่อยๆ มีเสียงปรบมือดังขึ้นมา

เฟิงจื่อหยางโน้มตัวไปข้างหน้า ลูบคางด้วยความสนใจอย่างยิ่ง "อยู่ได้นานขนาดนี้เชียวนะ" เครื่องบินบินต่อเนื่องเป็นเวลาสิบนาทีแล้ว

"มันยากมากหรือ" ซูหนิงถาม

"เครื่องบินจำลองทั่วไป เมื่อบินขึ้นหนึ่งครั้งจะไม่มีทางบินได้เกินห้านาที มิหนำซ้ำยังมีโอกาสทำให้เกิดการเผาไหม้เครื่องยนต์ได้มากในโปรแกรมปฏิบัติการการบิน" เฟิงจื่อหยางพลิกเปิดคู่มือฉบับโบรชัวร์ "ผู้ชายคนนี้ชื่อว่าอะไรนะ"

"ว้าว" เสียงร้องตกใจดังขึ้น

เห็นเพียงเครื่องบินสีเขียวมันแล็บลำนั่นกำลังหยุดลอยค้ำกลางอากาศตรงพื้นที่ทางด้านซ้าย ตัวเครื่องปลดช่องด้านลำตัวเครื่องทั้งสองข้างออก ลดหางเครื่องบินให้ต่ำลง และชูหัวเครื่องให้เชิดขึ้น เหมือนกำลังพยักหน้าทักทายกับผู้ชมอยู่

ทันใดนั้นริบบิ้นสีแดงสองแถวก็พุ่งออกมา บนริบบิ้นยังเขียนตัวอักษรสองบรรทัดว่า

'เฉลิมฉลองอย่างอบอุ่นในความสำเร็จที่ลุล่วงไปด้วยดีสำหรับการแข่งขันประลองนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเรา!!'

เครื่องบินบินขึ้นเป็นแนวตั้งอีกครั้ง เร่งความเร็วบินวนรอบสนาม ริบบิ้นสีแดงหลากสีปลิวว่อน บรรดาอธิการบดีมหาวิทยาลัยแต่ละคนต่างยิ้มแย้มยินดี

แล้วเครื่องบินก็บินไปทางขวาที่มีผู้หญิงนั่งอยู่เยาะ ริบบิ้นตกลงมา เครื่องบินสีเขียวลำน้อยไม่อยู่เฉย ขยับสายกันของตัวเอง

เสียงดังปัง! ผุ่งชนร่องอุทากตกใจ "ว้าย!"

กลีบดอกไม้ที่อยู่เต็มทั้งห้องเครื่องหล่นกระจายลงมา กลีบดอกไม้
โปรยลงมานบนเส้นผม บนใบหน้า และบนขาของสาว ๆ เสียงหัวเราะคิกคัก
เหมือนกระดิ่งลมดังกังวาน ไม่อาจบดบังความสุขในจิตใจของสาวน้อยได้

เฟิงจื่อหยางสนุกจนเกือบลืมหายใจ "น่าสนใจ!"

บรรยากาศในสนามเกิดช่วงเวลาสำคัญขึ้นเป็นครั้งแรก

นี่เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่แอบลอกเลียนแบบนางฟ้าโปรยดอกไม้*
สินะ จ่ายค่าลิขสิทธิ์แล้วหรือยัง ชูหนึ่งคิด โบหน้าฝนคนคลายโดยไม่รู้ตัว

อึ้งจิ้งที่อยู่บนเวทีแตกต่างจากเมื่อครั้งนี่ ไม่ได้มีฟ้าที่จริงจังก่อต่อไปแล้ว
ดวงตาถูกขับด้วยแสงไฟจนทอแสงเป็นประกาย เครื่องบินยังบินขึ้น ๆ ลง ๆ
ต่อไป บินวนไปสองรอบ จากนั้นก็บินตรงมาจากตรงกลางแล้วหยุดห่างไป
สามเมตร หัวเครื่องอยู่ตรงข้ามกับเฟิงจื่อหยางพอดี

ฝูงชนกั๊กันหายใจ

ตุ้ม ๆ ๆ!

ฉันจะยิงใส่แก!

จากนั้นเครื่องบินก็บินรอบเฟิงจื่อหยาง พลังฉีดพ่นหมอกห่าสีออก
มาจากหางเครื่อง วัตเป็นวงกลมอันใหญ่ ล้อมเฟิงจื่อหยางเอาไว้ด้านใน
เสียงหัวเราะครืนทั้งสนาม

เฟิงจื่อหยางกลับหัวเราะแทนที่จะโมโห แกมยังชูนิ้วโป้งให้อึ้งจิ้งด้วย
ความประทับใจ

"..."

ชูหนึ่งรู้สึกปลง มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับผู้ชมแบบนี้ โคตรจูนีเยี่ยม** เลย
ทำอะไรแหวกแนวชาวบ้านจริง ๆ

ยังไม่ทันสิ้นสุดอาการปลง เครื่องบินสีเขียวลำน้อยที่ผงกหัวขึ้นลง

* นางฟ้าโปรยดอกไม้ เป็นภาพเชิงสัญลักษณ์ที่มีนางฟ้าโปรยดอกไม้จากฟ้าลงสู่ดิน เปรียบเป็นการโปรยพรหมความสุขลงมา

** จูนีเยี่ยม หรือโรคเด็ก ม.2 หมายถึงเด็กที่มีพฤติกรรมแสดงออกที่แหวกแนวแตกต่างจากคนทั่วไป มีหลายลักษณะ
ทั้งอาการหลงผิดคิดเอาเอง หรือต้องการเป็นที่โดดเด่น มีความพิเศษกว่าคนปกติ หรือสร้างตัวตนตามอุดมคติ
ให้ตัวเองเป็นที่จับตามอง

อย่างเนิบนาบสบายๆ อยู่ดีๆ ก็หักเลี้ยวกะทันหัน หัวเครื่องมุ่งหน้ามาที่
ซูหญิง

?!?!

เจ้าหนูจูนีบี๊ว แกจะทำอะไรอะ

ซูหญิงขมวดคิ้วเล็กน้อย เป็นฝ่ายมองดูตัวการที่ก่อปัญหาบนเวทีก่อน
เครื่องอยู่ห่างออกไปราวหกเจ็ดเมตร ข้ามผ่านศีรษะของฝูงชนมากมาย
อิงจิ่งมองตอปลายตาสงสัยที่ต้องการคำตอบของเธออย่างไ้ตั้งๆ แบบไม่มี
หมกเม็ด

เพียงสายตาสบประสานกัน ซูหญิงก็แน่ใจทันที

เขาจำเธอได้ ไอ้เจ้าเด็กบ้านฉันจิงนี่นา

ซูหญิงสีหน้าสุขุม ทั้งยังไม่ได้มีท่าทีลังลาน เธอเบนสายตาที่ทอดไปไกล
กลับมาที่เดิม จ้องมองไปยังเครื่องบินที่เล็งเป้ามาที่เธอ พลางกำหมัดขวา
อย่างเงิบเขียบ ถ้าแกกล้าบินมาละก็ ฉันจะตบแกให้ถึงที่ตายเลย!

ปีกหมุนลดระดับลงเล็กน้อย ลดหางเครื่องให้ต่ำลง ตัวเครื่องสั้นไหว
เหมือนกับกำลังเตรียมพร้อม

ซูหญิงแอบรวบรวมสิ่งสมพลังกำปั้นเงิบๆ

ตูม! ตูม! เสียงดังขึ้นไม่กี่ปวินาทีที่ยิงออกมามีลักษณะเป็นเม็ดๆ
พวกมันกระทบที่ไหล่ของซูหญิงแล้วก็หล่นลงมาตกอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้าง
ของเธอ สิ้นชีพอย่างอาจหาญแถมกระเด็นกลาดเกลื่อนไปทั่ว

เป็นลูกอมรสนมวังใจ* หน้าตาแจ่มใสเบิกบานราวห้าหกเม็ด

อิงจิ่งหน้าตาสงบนิ่ง เขายิ้มอย่างบริสุทธิ์อบอุ่นให้เธออยู่บนเวที ในครั้งนี้
สายตาค้นทั้งสองสบประสานกันอยู่พักหนึ่ง

ซูหญิงละสายตากลับมาเสียเฉยๆ

เหอะ ลวดลายเยอะชะมัด

* ลูกอมรสนมวังใจ คือชื่อยี่ห้อลูกอมรสนมของจีน ห่อสีแดง มีโลโก้เป็นรูปเด็กยิ้ม

小先生 1

Xiao Xian Sheng 1

Little Man หัวโหม่งบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 1
เหยา춘บิ่ง เขียน
บุญยวีร์ มานะสุรการ แปล

จำนวน 432 หน้า

ราคาชุดละ 869 บาท

Published originally under the title of 《小先生》(Xiao Xian Sheng)

Author © 咬春饼 (Yao Chun Bing)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2949-7

ภาพปก Jaoonblue

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگลอนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

“เฮลละ ตอนนี่เปลี่ยนเป็นตาคุณตามผม”

“ตามอะไร”

“ตามผมว่าชอบผู้หญิงแบบไหนไง”

“ได้ๆจจ ฉันตามนะ แล้วนายชอบผู้หญิงแบบไหนล่ะ”

อึ้งจั้งหุบยิ้ม มองเธอแล้วก็พูดว่า “ผมชอบคุณ”

ท่าทางในการเคาะแป้นพิมพ์ของซูหนึ่งหยุดค้างอยู่กับที่

ได้ยินเขาพูดซ้ำอีกรอบ “ผมชอบคุณ”

นับตั้งแต่ได้พบกับ ‘ซูหนึ่ง’ บักรุทก็สาวผู้มากความสามารถ
ชีวิตในทุกๆ วันของ ‘อึ้งจั้ง’ บั๊กศึกษามหาวิทยาลัยการบินและอวกาศก็พลันเปลี่ยนแปลงไป
โครงการที่เขาเป็นผู้ดำเนินการโดยมีเธอเป็นผู้ลงทุนนั้นได้เปิดประสบการณ์ใหม่ให้เขามากมาย
พร้อมกับหล่ออ่อนความรักในหัวใจที่เริ่มผลิบานอย่างเข้มข้นและร้อนแรง
เวลานี้เขาเปรียบเหมือนไฟ ทั่วเธอเน้นไม่ต่างอะไรกับน้ำแข็ง
เขาเพียงหวังว่าตัวเองจะเติบโตขึ้นอย่างดีพร้อมได้
เพื่อสักวันจะมีโอกาสยื่นเคียงข้างเธออย่างคู่ควร...

ผมคนมา
เล่นหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักท่องเที่ยว
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2949-7

9 786160 629497

ราคาชุดละ 869 บาท